

ALEXANDRU VOITIN

Fata și caruselul

Comedie cu trei lacrimi în cinci tablouri

PERSONAJELE:

INA
MATEI
AURA
NEAGU
PETRA
SAVU
LIA

NOTĂ

Înainte de ridicarea cortinei, între tablouri, cît și în timpul coborîrii ultimei cortine, fac stăruitoarea recomandare de a se cînta — la acordeon — Caruselul de compozitoarea Felicia Donceanu, melodie care mi-a fost nelipsit catharsis în elaborarea acestei piese.

— august 1971-februarie 1972 —

Tabloul 1

Fata năzdrăvană

Locuința meșterului Matei :

Încăperea mare a unui apartament de bloc nou. Un banc de lucru ce servește și drept masă de scris. Planșete, ustensile tehnice, cărți, în dezordinea impusă de activitate, un mic dulap cu întărituri metalice, câteva elemente de mobilier și diferite obiecte casnice.

În avanscenă, lateral, un alt loc de joc sugerează camera Inei. Aici se află o mică masă de scris.

INA (în avanscenă, la masa de scris, privește visătoare, apoi scrie febril) : ...Dragă frate ...Altfel nu se poate... Ești fratele meu... Cum încep nici nu are importanță... Nu ți-am scris niciodată o adevărată scrisoare... Ai grijile tale... Bucurii... Ai familia ta... Paranteză : sărutări la toți... Așa... Despre noi ce să-ți spun ? !... Eu am avut unele încurcături cu școala... Am luat însă hotărâri eroice și acum învăț pe rupe... Clasa o voi trece sigur... Nu-i nici o problemă... Cam pe la coadă, fiindcă nu mai am timp destul să mă mai salt... La purtare mă aștept la o notă cam mică... Îmi va scade și asta media... Dar nu-i nimic, va trece și anul acesta și pe urmă se vor minuna toți de ce sînt în stare... Vreau ca tata să fie mîndru de mine... Să fie sănătos și mîndru de mine... Am mare grijă de florile de pe balcoane... Le stropesc și le pigulesc așa cum făcea și tata... Să știi că e foarte plăcut... Asta a fost introducerea... De fapt vreau să-ți scriu despre tata... S-au întîmplat multe, tare multe... Toate au venit val-virtej. Nici nu știu cum se vor sfîrși... Te rog însă foarte mult tu să nu-ți faci griji. Sînt convinsă că pînă la urmă va fi bine... Poate nici n-ar trebui să-ți scriu... Totuși trebuie să știi și tu... Sînt singură, n-am cum povesti prin cîte am trecut și pe tine, oricum, trebuie să te înștiințez despre toate... La compunere nu sînt prea tare... Dacă nu voi reuși să le înșir în ordine nu de dichis, am să rup scrisoarea. Pe urmă, văd eu... Însă de încercat, încerc... Așa... A început într-o după amiază ca asta...

Au trecut de atunci doar cîteva zile. Nu le mai știu numărul fiindcă prea s-au întîmplat multe și deodată... Tata era acasă. Pe mine mă sechestrăse aici, în camera mea. Mă luase gura pe dinainte și-i spuseseam că am teză la fizică. Mă plictiseam grozav... (Jucînd scena.) Am luat un roman... Proaspăt împrumutat... De la prima pagină mi-am dat seama că-l citisem... O stupiditate crasă... Ce să fac ? ! Puțină muzică... (Deschide un radio sau un picup ; se aude o melodie foarte ritmată)... Încet, cit mai încet... Să nu-l supăr pe tata... Știam că lucrează... Am început să mă bîții... Era cald... Mi-am scos rochia... În costum de gimnastică era mult mai plăcut... (Intensifică muzica și pașii de dans)... Și ritmul, ritmul era fenomenal... Din asta s-au tras toate... (Se aude un sunet îndelung de sonerie.) Cînd am auzit soneria am zburat să deschid... (Întră furtunos în cameră tulburîndu-l pe Matei care lucrează absorbit.)

MATEI : Ce vrei ?

INA : A sunat, tată ! Tu n-ai ? !

MATEI : A da, vezi cine e.

INA : Asta și fac.

MATEI : Nu așa. Pune ceva pe tine.

INA : Nu e nevoie. E vreo colegă. Alteineva nu poate fi.

MATEI : Nu primești pe nimeni.

INA (în timp ce se aude din nou soneria, cu voce tare, către ieșire) : Imediat ! (Către Matei.) ...Pe tine n-o să te deranjăm. Apartamentul nostru are o funcționalitate ideală.

Use imi primesc musafirii prin baie. Ca Maria-Antoaneta.

MATEI: Sfirsește cu prostiile. Îți dau afară orice musafir. Ai de învățat.

INA: Jos teroarea! (Iese.)

AURA (întră urmată de Ina care și-a luat o figură spășită și e înfășurată într-un larg pardesiu bărbătesc): Tovarășul Matei?!... (Către Ina.) Deci tata e acasă?!

INA: Da, tata... Dar, vedeți, e foarte ocupat... Foarte...

AURA: Sint profesoara Dinu. Aura Dinu.

INA: Diriginta mea, tată.

MATEI: Ina, un scaun tovarășei profesoare. INA (îndepărtînd de pe un fotoliu o mică nicovală portativă): Tata își ține nicovală pe fotoliu, ca să amortizeze zgomotele... Luați loc, vă rog.

AURA (așezîndu-se): Mulțumesc. Nu trebuia să te obosești. Eu rămîn aceeași pe orice scaun.

INA: Desigur... Dar acesta e mai confortabil. Fotoliul nostru de onoare.

AURA (măsurînd-o pe Ina): Poate găsești să pui ceva mai convenabil pe tine.

INA: Scuzați-mă. Învățam și mi-a fost cald... Cum eram, nu se putea... Vă dați seama...

MATEI: Du-te, Ina!

INA: M-am topit! (Mică reverență.) Bună ziua, tovarășă profesoară.

AURA: Încă nu. Schimbă-te și te rog să revii... Cred, tovarășe Matei, că e necesar să audă și fiica dumneavoastră cele ce vreau să vă comunic.

MATEI: Cum socotiți dumneavoastră... (Către Ina.) Repede, Ina! Și oprește tam-tam-ul ăla drăcesc.

INA: Gata. (Îeșind grăbită.) Stop, stop... Non-stop... (Ajunsă în avanscenă, cu gesturi lente, plictisită, își strînge părul. Închide aparatul muzical. Dispare cîteva clipe și reapare în avanscenă într-o uniformă școlărească.)

MATEI (consecutiv cu plecarea Inei): Tovarășă profesoară, sînt foarte nerăbdător să aflu ce a făcut fiică-mea.

AURA: Cred că ar fi mai bine să vorbim de față cu ea. A ajuns la vîrsta cînd își poate înțelege răspunderile.

MATEI: Desigur, aveți dreptate. E totuși un copil.

AURA: Infernală. Într-adevăr infernală.

MATEI: Cum?! Cum, vă rog?!

AURA: Muzica asta... În sfîrșit... Rîne că a oprit-o. Mă întreb cum o suportați... Muzica...

MATEI: M-am învățat cu stridențele astea, aproape nici nu le mai aud.

AURA: Așa se pare... Nu mai auzim... Ne detașăm, ignorăm...

MATEI: Ce să facem?! Gusturile se schimbă... Mi se pare firesc... Știți, eu am avut o copilărie grea... Copiii mei au dreptul să se bucure de ceea ce eu nu am avut parte...

AURA: E un punct de vedere.

MATEI: Greșit?

AURA: În principiu, nu... Depinde însă cum îl aplicăți.

MATEI: Aș zice cu destulă elasticitate.

AURA: ...Ar fi de discutat despre ceea ce dumneavoastră numiți elasticitate... Și despre altele. Nu uitați că eu sînt profesoară!

MATEI: Sinteți, sinteți. Dar nu uitați nici dumneavoastră că eu sînt un simplu tată.

AURA: Și eu sînt mamă!

MATEI: Dar sinteți profesoară, sinteți o specialistă. Eu, pe cît m-am priceput, am căutat să-mi cresc bine copiii. Fiul meu e inginer. E un om de nădejde. Asta mică face unele năzbîtii. Nu strălucește, dar o scoate la capăt. E dezghețată.

AURA: Asta da, chiar prea!

MATEI: De ani de zile îi port singur de grijă. Am avut nefericirea să-mi pierd soția, cînd Ina era mică de tot.

AURA: Explică și asta ceva... Tovarășe Matei, imi dau seama că ar fi util să schimbăm cîteva păreri...

MATEI: Chiar acum?

AURA: De ce nu?!

MATEI: Eu vă stau oricînd la dispoziție.

AURA: Mie nu-mi plac amînzările.

MATEI: Vă rog, cum vreți... Nu știu însă dacă-i momentul cel mai potrivit.

AURA: Potrivit, nepotrivit, imi este egal. Am pus mina pe dumneata și nu vreau să te scap.

MATEI: Vai de mine, tovarășă profesoară, se poate?!

AURA: Te cunosc perfect. Sînt cumnata ingineritei Petra.

MATEI (încîntat): Cumnata lui Petrișor?!

AURA: Da, da.

MATEI: Petrișor... Așa îi spunem noi la uzină.

AURA: Știu. Ne-am deprins s-o numim la fel și în familie.

MATEI: ...Cumnata lui Petrișor — diriginta lui... Nu mi-a spus-o niciodată... Cumnata dumneavoastră e șefa mea.

AURA: Mă mir...

MATEI: Ea lucrează la serviciul constructorului-șef. Eu, ca meșter la sectorul de prelucrare mecanică, sînt în subordinea ei.

AURA: Oarecum, meștere, oarecum... De fapt mă miram de altceva... Mai exact spus colaborați, tovarășe Matei.

MATEI: Inginerul e inginer, meșterul e meșter.

AURA: Dumneata ești un meșter între meșteri. Cumnata mea e o ingineră ca oricare alta.

MATEI: E pricepută. Foarte pricepută la treburile ei. (Cu modestie dar și cu înecîntare nedisimulată.) Eu nu sînt decît un meșter. Ce-i drept, calfă veche...

AURA: Mi-a vorbit Petrișor despre dumneata. Asta e viața dumitale...

MATEI: Care alta?!... Ați aflat ce-i la noi la uzină.

AURA: Am auzit. Caruselul se rotește cum vrea el. Vă învîrte pe toți.

MATEI : Pentru dumneavoastră este greu să înțelegeți...

AURA : Nicidecum. Nu prea ai răbdare să mă urmărești.

MATEI : Sint atît de prins de treburile mele...

AURA : Am convingerea că oricine poate evita caruselul necazurilor. Depinde numai de noi. Cu asta m-am referit și la fată și la mecanismele dumitale...

MATEI : Lasă, dumneata, mecanisme, ce e cu fata?

AURA : Cheam-o, te rog. Văd că nu mai apare.

MATEI : O chem, dar poate e mai bine să fiu prevenit, să știu ce a făcut.

AURA : În ultimele luni a lipsit aproape zilnic la cite două și chiar trei ore.

MATEI : Nu mi-aș fi închipuit!

AURA (solemnă, gravă) : De nenumărate ori ți-am transmis prin fiica dumitale rugămintea de a veni la școală. De cel puțin trei ori te-am invitat prin scrisori...

MATEI : N-am știut nimic!... (Strigă.) Ina!...

AURA : Aștăzi e a treia oară cînd vin aici. Ina a încercat din nou să mă împiedice să vorbesc cu dumneata. Mi-a spus că nu ești acasă.

MATEI : Nemaipomenit!

AURA : Știam că mînte. Aflasem de la cumnata mea că lucrezi acasă. Am intrat aici aproape cu forța.

MATEI (îndreptîndu-se enervat spre camera Inei) : Ina!... Vino imediat, că te aduc de plete.

AURA : Tovarășe Matei, fii calm, mă pui într-o situație foarte neplăcută.

MATEI : Calm, da, calm... (Inei care a intrat.) De ce n-ai venit?!

INA : Am așteptat să mă chemi.

MATEI : Ai așteptat?!!

INA : Da.

MATEI : De ce?

INA : ...Mi-a fost teamă.

MATEI : De mine? !... De ce nu răspunzi?

AURA : Probabil i-a fost frică de mine.

INA : Nu!

MATEI : Atunci?

INA : N-ar fi fost bine să intru chiar în primul foc.

MATEI : Poftim răspuns!

AURA : E oarecum logic.

MATEI : Ce să zic? ! De ce nu m-ai înștiințat că sint chemat la școală.

INA : ...Ca să nu te superi.

MATEI : Aît?

INA : Aît!

MATEI : Mai concret!!

INA : Nu știu cum să spun mai concret.

MATEI : Fără ocolișuri!

INA : Fără. Dar pretind și eu ceva...

MATEI : Mai și pretinzi! Tu, pretinzi!!

INA : Da. Pretind să nu crezi că eu vreau s-o fac pe sufletista.

MATEI : Întrece orice măsură...

AURA : Tovarășe Matei, să vedem ce vrea să spună.

MATEI : Să spună, să spună!!

INA : Eu sint o sufletistă adevărată. Dacă vrei concret, întreabă-mă tu concret. Și dacă pot, am să răspund. Eu asta vreau.

AURA : Dacă vrea, vrea. Ce să-i faci? !

MATEI : Bine. Am să fiu eu concret : am fost chemat la școală prin scrisori. Unde sint? La cutia de scrisori umbli numai tu.

INA : N-au fost scrisori, au fost cărți poștale.

MATEI : Și nu-i același lucru? ! (Aurei.) Mai concret cred că nici nu se poate.

INA : Da... Au venit... Parcă două.

MATEI : Și?

INA : Le-am rupt.

MATEI : De ce? De ce, mă rog? ?

INA : Am mai spus.

MATEI : Vreau să mai aud o dată!

AURA : După mine, în această privință, orice insistență e inutilă.

MATEI : Credeți? ?... Fie. De ce ai lipsit de la școală? Pe unde ai hoinărit?

INA : ...N-am făcut nimic rău.

MATEI : Vorbește!!

INA : Am să-ți spun numai ție. Acum nu pot.

MATEI : Nu poți? ! Ai să poți, domnișoară!

AURA : Tovarășe Matei, mă grăbesc și aș avea de vorbit ceva numai cu dumneata.

MATEI : Mă iertați, v-am făcut să vă pierdeți mult timp.

AURA : Nu-i vorba de asta...

MATEI (Inei) : Du-te în camera ta. Cu mine n-ai sfîrșit-o încă.

AURA : Ina, te rog, dacă vrei bineînțeles, mîine, după program, caută-mă la cancelarie.

INA : Da, vă caut... Vă mulțumesc... (Se îndală și iese.)

AURA : Ina dumitale trece probabil prin ceva deosebit. Probabil că prezența mea aici a determinat-o să fie reținută. N-a spus însă nici un neadevăr.

MATEI : Atît ar mai fi lipsit!

AURA : Nici n-a încercat măcar.

MATEI : Aici e meritul meu.

AURA : Ești chiar atît de sigur?

MATEI : N-a auzit niciodată vreun neadevăr de la mine.

AURA : Mi se pare firesc... E foarte bine, dar nu îndeajuns.

MATEI : Este însă esențial.

AURA : ...Spune-mi, cîți ani ai dumneata?

MATEI : Ce rost are? !

AURA : Eu am cam treizeci de ani. Chiar peste.

MATEI : Tinără...

AURA : Să admitem... La școală, elevele, și chiar colegele mele m-au poreclit Domnișoara Chipăruș.

MATEI : Chipăruș? !

AURA : Da, închipuie-ți : chipăruș. Ardei verde, mic și iute.

MATEI : Nu ți se potrivește.

AURA : Nu te simți obligat să fii amabil cu mine. Nu știu cui datorez porecla, dar o găsesse îndreptățită. A nimerit-o!

MATEI : Ești în măsură s-o știi mai bine.
AURA : O dovedește chiar faptul că au adoptat-o toți. Te-am informat despre poezia mea ca să fii avertizat că eu nu obișnuiesc să menajez. Când socotesc că este cazul, ardeiesc pe oricine... Nu te-am întrebat din simplă curiozitate câți ani ai.
MATEI : Nu-i nici un secret. Am uitat să-ți răspund. Patruzeciși...

AURA (tâindur) : Nu, nu. Prefer să-mi spuie la ce vîrstă un tată stabilește relații elastice cu copiii săi. Relații elastice.

MATEI : Mda !

AURA : Cred că am redat exact. Așa spuneai...

MATEI (cu ton jignit) : Sensul celor spuse de mine a fost altul.

AURA : N-aș fi vrut să te supăr... Știm cu toții că neîmplinirile nu pot fi micșorate scăzînd din ele intențiile bune... Știm și totuși vrem să ne amăgim că această operație imposibilă ar fi totuși rezolvabilă... Bineînțeles, numai în cazul nostru unic și special. Dar gîndim și gîndind nu ne putem liniști... (Dînd să se ridice.) Am impresia că te-am reținut prea mult.

MATEI (oprind-o cu un gest) : Îngăduie-mi o singură întrebare.

AURA : Oricite.

MATEI : De ce pînă astăzi nu m-a anunțat nimeni ce se întîmplă cu fiica mea ? Dumneata, ce-i drept, ai încercat ceva, dar cînd, cum ?

AURA : Aș putea folosi și eu cuvintele dumitale ! Fac și eu ce pot, cum pot și cît pot !

MATEI : Nu e o justificare. M-ai căutat, m-ai chemat o dată, de două ori, de zece ori. De nu știu cîte ori. Sînteți cu toții acoperiți. Ar fi fost însă deajuns un simplu telefon la uzină. De ce n-ai sesizat că eu nu răspund chemărilor școlii ? Avea cine să mă tragă la răspundere. N-ai făcut nimic. Totul a fost formal.

AURA : Și dumneata ce-ai făcut ?

MATEI : Eu ?!... Eu îmi asum răspunderea ce-mi revine !

AURA : Grozav ! Ce să spun ?!... Îți asumi răspunderea !... Dumneata ți-o asumi, eu mi-o asum, toți ne-o asumăm. Pe urmă încercăm să ne-o trecem unul altuia.

MATEI : Eu nu !

AURA : Ar fi și greu... Ai însă și dumneata dreptatea dumitale. Nici noi, cei de la școală, nu ne-am făcut pe deplin datoria. Nu ne-am făcut-o nici față de Ina, nici față de dumneata. N-am știut cum să-ți amintim că ești tată.

MATEI : ...I-am urmărit totuși notele. Strălucite nu sînt, dar sînt mulțumitoare.

AURA : Mediocre. Și mai ales sub posibilitățile pe care le are. Trebuie să fii însă obiectivă. Sînt profesoara ei de matematică. La mine, ce-i drept, se prezintă oarecum bine, deși inegal.

MATEI : La matematici ?!... E foarte important.

AURA : E dotată. Ar putea da mai mult. Și nu-i numai asta. De citva timp, comportările ei lasă mult de dorit. Chiar fanteziile ei vestimentare spun destul. Le numesc fantezii ca să fii indulgentă.

MATEI : Te rog să mă crezi, tovarășe Dinu, n-am remarcat niciodată.

AURA : Nici nu mă așteptam să fie altfel.
MATEI : Totuși. Am observat-o deseori : în uniformă, reglementară, corectă... Așa mi s-a părut.

AURA : La școală nu prea are încotro... În afara școlii însă...

MATEI : În afară ?!... N-am dat importanță... De fapt n-am prea avut prilejul s-o observ...

AURA : Ina merită tot atita atenție cît și strungurile dumitale.

MATEI : Tovarășe Dinu, dacă ți-aș putea explica, ți-ai da seama că sînt într-o situație deosebită...

AURA : Încă n-am întîlnit un părinte care să nu fie într-o situație absolut deosebită. Excepțională, etcetera, etcetera.

MATEI : Mda... Pot să te întreb ce aveți de gînd cu Ina ?

AURA : Eu ?!... Nu-i de competența mea.

MATEI : Vreo recomandare, vreo îndrumare, la atît m-am referit... Cum ar trebui procedat ?

AURA : E o întrebare pe care ar trebui să ți-o pun eu.

MATEI : În ce mă privește, voi face tot ce sînt în stare ca lua să nu mai absenteze...

AURA : E ceva.

MATEI : ...Voi supraveghea-o să învețe, să fie disciplinată.

AURA : Destul de bine.

MATEI : Îi voi controla purtările, relațiile. Am să fii atent cum se îmbracă, cum se prezintă, mă rog, dacă trebuie, trebuie. N-am încotro. Îi scot eu moda din cap.

AURA : Nici chiar așa, dar puțină sobrietate e necesară... Perfect, tovarășe Matei.

MATEI : În rest sînt convins că pot conta pe sprijinul dumneavoastră, al celor de la școală.

AURA : Tovarășe Matei, dacă reușești toate cele ce ți-ai propus, să știi că, în privința Inei, pe noi ne scapi de grija oricărui rest... De altfel, sînt convinsă că fata dumitale are un fond bun. Să sperăm că n-a săvîrșit nimic prea grav în orele în care lipsea de la școală.

MATEI : Eu așa cred.

AURA : Putem crede, dar realitatea este că nu știm. Să ne gîndim cîte situații grave, fără ieșire, sînt determinate din lipsă de supraveghere. Ar fi bine ca Ina să nu ne deznăintă speranțele. O doresc din inimă.

MATEI : Mulțumesc, tovarășe Dinu.

AURA : Ei vezi, pînă la sfîrșit ne-am înțeles oarecum.

MATEI : Eu aş zice complet. Poţi fi sigură că nu voi mai uita răspunderile noastre comune.

AURA : Nu, nu ! Să nu le numim comune. Eu sînt profesoară la clase multe, sînt diriginta cîtorva zeci de copii. Mai am şi propriile mele comori.

MATEI : Îmi dau seama...

AURA : Atunci să rămînem fiecare cu ale noastre. Dumneata ai o singură fată. Ai putea, chiar s-ar impune, să te ocupi de ea mai mult decît oricare dintre noi cei de la şcoală.

MATEI : Ai toată dreptatea... Am o meserie care m-a prins cu totul.

AURA : Nu eşti singurul. De regulă, toţi oamenii se dăruiesc muncii lor. Omul e însă făcut să încărunească pentru mai multe. Împărţirea timpului nu este o operaţie uşoară, dar e rezolvabilă. Meştereşte-ţi strungurile, dar nu uita nici de fată.

MATEI : Da, da, caruselul... Caruselul şi fata...

AURA : Caruselul duminică e un strung ?!

MATEI : Un strung foarte mare.

AURA : Ştiu. Eu cînd spun carusel mă gîndesc mai întîi la roata căluşelor. Se roteşte la nesfîrşit şi rămîne mereu pe loc. Sînt unii pe care caruselul îi ameteşte.

MATEI : N-am mai văzut un carusel de care spui de cînd eram copil.

AURA : Mai sînt încă destule carusele...

MATEI : Probabil... Eu am caruselul meu şi-mi ajunge.

AURA : Ai uitat fata.

MATEI : Cum s-o uit ?! Astea-s primele mele griji şi bucurii : caruselul şi fata.

AURA : Caruselul e numai o unealtă.

MATEI : Dar ce unealtă ! O maşină uriaşă !

AURA : De ce nu zici fata şi caruselul ? Eu ştiu că în cadrul forţelor de producţie oamenii trec înaintea uneltelor.

MATEI : Voi căuta să nu mai inversez ordinea... Fata şi caruselul.

AURA : Exact... Tovarăşe Matei, la revedere...

MATEI : La revedere, tovarăşă Dinu. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc...

AURA (ieşind condusă de Matei) : Ncuitînd nimic din cîte ţi-ai făgăduit... Ai grijă cum vorbeşti cu Ina.

MATEI (reintră şi se îndreaptă spre camera Inei) : Ina !... Ina ! Vino aici.

INA (intră, afectînd siguranţă) : Da, tată.

MATEI : Te-ai gîndit ?

INA : Da.

MATEI : Şi ?

INA : Nu se va repeta. Garantat. Încă de săptămîna trecută n-am mai lipsit de la nici o oră.

MATEI : De ce fugeai de la şcoală ?

INA : N-am fugit. Am lipsit de la unele ore.

MATEI : De la ce materii ?

INA : După cum se întîmpla.

MATEI : Cum vine asta ?

INA : Să-ţi explic, tată...

MATEI : Ce să-mi explici ?! Unde-ai hoinărit ? Cu cine ai hoinărit ?

INA : Căutam să nu lipsesc de două ori la rînd la acelaşi obiect. Aşa pe cît posibil. Am învăţat şi pentru orele la care am absentat. Să nu mă prindă nepregătită. Să nu mă ia la ochi. Îmi ies mediile la toate. Nu mari, dar îmi ies.

MATEI : Tu să nu faci pe şmechera cu mine !

INA : Zău, nu. E aşa cum îţi spun.

MATEI : Atunci fă-mă să înţeleg. De ce mai plecai de la ore... Unde-ai fost ? Cu cine ? Asta te întreb...

INA : Tată, acum nu pot să răspund.

MATEI : Ce înseamnă asta ?! Ina, nu mă fă să-mi pierd firea.

INA : Fă-mi ce vrei. Azi nu spun nimic.

MATEI : Scot eu adevărul din tine. Cu clestele şi tot am să-l scot.

INA : Linişteşte-te, tată. Încă puţin şi termin şcoala. Curînd sînt majoră. Nu mai sînt un copil.

MATEI : Pentru mine eşti.

INA : Îmi pare rău dar nu mai sînt.

MATEI : Nu mai eşti ?!

INA (dînd din umeri) : Asta e realitatea tată. N-ai ce face, trebuie s-o accepţi.

MATEI : Da, da, da... Încep să înţeleg.

INA : Miine îţi voi spune tot. N-am să-ţi ascund nimic. Absolut nimic.

MATEI : Nemernico !

INA : N-ai nici un drept să mă numeşti astfel.

MATEI : Eu n-am dreptul ?! Eu, tatăl tău ?!

INA : Nu-l arc nimeni !

MATEI : Cine e ticălosul ?

INA : Nu-i ticălos.

MATEI : Dar există ?!

INA : Există, dar nu-i aşa cum crezi tu.

MATEI : Asta era ! Ai recunoscut !

INA : N-am recunoscut nimic.

MATEI : Mi-ajunge. Ar fi trebuit să mă gîndesc de mult. (Îşi acoperă ochii cu mîinile.) Nu mai vîd aproape nimic. M-ai sfîrşit...

INA : ...Tată, eu nu te mint... Nu te mint şi te iubesc... Nu-i cine ştie ce de capul meu, dar nu sînt o nemernică.

MATEI : ...Şi eu trebuie să te cred ?!

INA : Dacă m-ai cunoaşte, ai avea încredere în mine... Niciodată n-ai avut timp pentru mine. Nu te-ai interesat niciodată ce-i în sufletul meu... Poate n-ar trebui să-ţi spun tocmăi acum.

MATEI : Spune, spune tot !

INA : Eşti destul de răscolit de cele aflate despre mine.

MATEI : Tocmăi de aceea. E inutil să mă mai cruţi.

INA : Bine... Să ştii că uneori m-am întrebă cît mă iubeşti şi chiar dacă mă iubeşti.

MATEI : ...Cum poţi fi atît de nedreaptă cu mine ?

INA : Eu cred că mă iubeşti, deşi nu mi-ai spus-o niciodată... Din cauza asta, din cînd în cînd, începeau să-mi zbirniie roţilele din

cap... Eu nu o fac pe sufletista, eu sint o sufletista adevărată !

MATEI : Sufletistă... Ești o nerecunoscătoare. Viața mea ai fost tu și fratele tău.

INA : De el știu că ești mindru. E mecanic ca și tine, și pe deasupra inginer.

MATEI : Aș fi vrut să fiu mindru și de tine. Mă doare că nu pot fi.

INA : Poate vei fi. Dar oricît m-aș strădui eu, tot el va rămîne favoritul. Știu eu bine. Eu nu însemn pentru tine nici cît ultimul șurub de aici.

MATEI : ...Peste toate mai ești și geloasă... Mă învinuiești tu. Altă bucurie... Gelozia e un sentiment degradant. Ina.

INA : Scîrț !

MATEI : Ce-ai zis ?

INA : Nimic. Nu mă supără preferința ta pentru el. E fratele meu. Dacă sint geloasă, să știi că sint pe... (Gest circular de arătare a încăperii.) ... Pe fierăria asta a ta... Și, ca să fiu sinceră de tot, mai sint eu geloasă pe cineva... Dacă vrei îți pot spune.

MATEI : Nu țin. Nu-i nevoie !

INA : Dacă nu te interesează, plec. Am de învățat.

MATEI : Nu, Ina, nu ! Să revenim la ceea ce e important. Ce se întîmplă cu tine ?

INA : Îți spun mîine.

MATEI : Acum !

INA : Imposibil. Trebuie iutii să mă gîndesc în ce fel m-aș putea face înțeleasă de tine.

MATEI : Ei asta-i...

INA : Ți-am promis să nu-ți ascund nimic. Eu sint fată de cuvînt... Uneori am făcut puțin pe zvăpăiata... Așa, să mai uit de ne-

cazuri. Le-am am și eu pe ale mele. Cîteodată mă gîndesc ce bine ar fi să mă transform, așa printr-o minune, într-un strunguleț... Te-ai uita puțin și la mine... Nu cit la un carusel sau la inginerița Petrișor... Nu sint chiar așa de pretențioasă.

MATEI : Ce vrei să spui eu asta ?

INA : Nimic. Uneori îmi place s-o fac pe grozava... Încerc să mă deconectez... Onirism...

MATEI : Ce-i asta ?

INA : De fapt nu-i nimic.

MATEI : Are toată dreptatea tovarășa Dinu. Nu te-am supravegheat. Ce sint schimonoselile astea ?

INA : Care ?

MATEI : Toate. Bazaconiile pe care le spui și maimuțarea asta cu moda.

INA : Le pun pe toate la punct. Fustele lungi le scurtez, pe cele scurte le lungesc.

MATEI : Am să ți le zvirl toate pe foc.

INA : Ești în contratîmp, tată. Tocmai începusem să mă cumînesc. Am să-ți spulber toate temerile. Te rog să raționezi...

MATEI : Ieși afară ! Nu te mai suport. Sint prea obosit. Nu-ți mai pot asculta obrăznicile.

INA : N-am fost decît sinceră, dar nu-i nimic... Bună seara, tată... Sper că mîine ne vom înțelege mai bine. (Iese.)

MATEI (rămas singur își freacă ochii a oboseală, își sprijină capul în mîini) : E altă Ina... Nici nu mi-am dat seama cînd s-a schimbat... O credeam o fetiță... Deodată văd că-i alta... În seara asta... Chiar în seara asta...

ÎNTUNERIC

Tabloul 2

Coroana planetară

Locuința meșterului Matei.

INA (în avanscenă, la masa de scris) : ...Tata n-a dormit întreaga noapte. Am stat și eu foarte tirziu... Tot timpul l-am auzit mișcându-se. Am încercat să învăț, dar n-a prea mers... Dimineața, cînd am făcut ochi, tata plecase... Prin toată fierăria, ibrice, cești cu resturi de cafea, mucuri de țigări... Am încercat eu odată să-i vorbesc despre asta, dar mi-a rețezat-o... N-am ce-i face... Așa... Îți închipui cu ce suflet m-am dus la școală. Pe deasupra și grija tezei... Dar vorba noastră de pe cînd eram mici ...Pe-Se-Fe-Ne-Se-A, prost să fii, noroc să ai... Sfință vorbă peseleneasă ! Am avut o baftă ne bună. Mi-a căzut subiectul pe care-l știam cel mai bine. M-am bucurat și m-am gândit că poate e un semn bun. Mare prostie și cu superstițiile astea. De aceea, eu nu dau doi bani pe ele... La sfîrșitul orelor m-am dus la cancelarie, dar domnișoara Chipăruș nu era acolo. Fusesse chemată undeva și-mi lăsase vorbă s-o caut altă dată... Cînd m-am reintors acasă, m-am gândit să-i fac tatii niște clătite. Dar nu i-am făcut. După cele petrecute cu o seară înainte ar fi putut crede că vreau să-l vrăjesc, iar eu eram ferm hotărîtă să-i spun absolut totul. Pe urmă, m-am pus pe toceală, dar știu, toceală serioasă... Tata a venit spre seară. Ar fi trebuit să se odihnească... Îi auzcam însă pași neliniștiți. La un moment dat m-a strigat.

MATEI (cu voce tare spre camera Inei) : Ina, ești acasă ?

INA : Da, tată.

MATEI : Vino, te rog, la mine.

INA (intrînd în camera lui Matei) : Bună seara !

MATEI : Bună seara... Ei, Ina, te ascult.

INA : Pari tot atît de obosit ca și aseară. Parecă și mai și...

MATEI : Ina, ți-am dat răgazul pe care mi l-ai cerut. Nu încerca să amini încă o dată... Nu mă ține în tensiune, Ina !

INA : Nu, dar nu știu cum ar fi mai bine să încep... M-am gândit și totuși...

MATEI : Deschis, Ina, deschis și fără să-mi ascunzi ceva.

INA : ...Tată s-a întimplat... E cu totul neobișnuit... Asta a fost esențialul... Îmi vine foarte greu...

MATEI : Treci peste greu. Esențialul, esențialul vreau să-l știu !

INA (cu avînt disperat) : Tată, esențialul este că m-am îndrăgostit. Asta-i !

MATEI : Eram sigur. Chiar de aseară mi-am dat seama că nu ești nimic altceva decît o gîscă sentimentală.

INA : Deloc. Nu sînt deloc.

MATEI : Se vede, se vede. Ți-a sucit capul de tot.

INA : Tată, stai rotund, stai rotund ! Nu mi-a sucit nimic.

MATEI : Ce vorbă mai e și asta ?! De unde le scoți ?!

INA : Rotund, adică fără țepi. Calm, tată, calm.

MATEI : Mai ești și impertinentă.

INA : Zău nu. Și n-are nici un rost să te enervezi. E inutil.

MATEI : Da, da... E inutil... Și totuși am să-ți arăt că nu e inutil ! Nu scapă el de mîna mea.

INA : N-ai să-i poți face nimic. Am să-l apăr eu !

MATEI : Tu ?! S-o văd și pe asta !

INA : Dacă va trebui, am să-l apăr ca o adevărată Jeanne d'Arc ! Îmi pun armura pentru el. Ca feciora din Orléans.

MATEI : Te-a căpiat rău !

INA: Am tot dreptul să port armură.
 MATEI: Lasă prostiile! Cum îl cheamă?
 INA: Chiar că-s prostii. N-are nevoie să fie apărat nici de mine, nici de nimeni.
 MATEI: Te-am întrebat cum îl cheamă. Ieri te-am lăsat. Azi nu mai admit să-mi ascunzi ceva.
 INA: Nici n-am intenția.
 MATEI: Numele, numele domnișoară!
 INA: Motancea.
 MATEI: E coleg cu tine?
 INA: Cum să fie coleg? Băieții de vîrsta mea sînt toți niște puști. Cum să mă uit eu la unul dintre ei?
 MATEI: N-o mai lungi. Nu-ți servește la nimic. Ce e? Ce face?
 INA: E inginer la combinatul siderurgic.
 MATEI: Ticălosul, mai e și siderurgist.
 INA: Nu-i ticălos, e electrician. Și mă iubește!
 MATEI: E bătrîn, e tînăr?
 INA: Așa și așa. Are aproape 24 de ani.
 MATEI: Îi iau cu de guler. Mîine dis-de-dimineață. Primul drum.
 INA: N-ai să-l găsești, e plecat din oraș.
 MATEI: Unde?
 INA: A fost chemat să-și completeze pregătirea militară.
 MATEI: În ce loc?
 INA: Nu știu.
 MATEI: Nu știi ???
 INA: Nu. E secret.
 MATEI: Îl găsesc eu. Dau eu peste el. Îl caut eu.
 INA: Nu-i nevoie, îmi serie regulat. E la unitatea Y2A 908.
 MATEI (notînd): ...Deci Y2A... Bocancea.
 INA: Motancea, tată.
 MATEI: De ce nu pronunți clar?!

INA: Am zis mee, nu bee.
 MATEI: Ce nume ??... Mocancea.
 INA: Mo-tan-cea. Cu me și cu te, de la motan.
 MATEI: Motancea, deci.
 INA: Da.
 MATEI: Și mai frumos. Tovarășa Motancea.
 INA: Nu-i un nume grozav, dar e totuși draguț. Și dacă așa va fi să fie...
 MATEI: Vedem noi ce va fi... Amănuntele, Ina. Tot. Absolut tot ce s-a întîmplat. (Auzindu-se soneria, se oprește.)
 INA: Sună, tată.
 MATEI: Am auzit.
 INA: Să deschid?
 MATEI: Nu. Du-te în camera ta. Am să te chem și am să te descos fir cu fir. (În timp ce Ina iese, se îndreaptă spre intrarea locuinței)... Fecioara din Orléans... vedem noi. (Reintră imediat împreună cu Petra și Neagu.)
 NEAGU: Meștere, sîntem buni de cînte. Tovarășă Petrișor, fiți bună și scoateți lubrifianțul.

PETRA (despachetînd o sticlă): Imediat, imediat... (O trece lui Neagu.) Tovarășe Neagu, demontează-i dumneata bușonul. E cam complicat.
 NEAGU (ocupîndu-se cu desfundarea sticlei): ...Este... Tehnica avansată... Extra-special... cinci stele. Cinci stele în cîntea caruselului. În cîntea mamutului... Meștere, o să-ți placă.
 MATEI: Chiar de asta îmi arde mie.
 PETRA: Am venit cu stele în loc de flori. Așa a vrut tovarășul Neagu.
 NEAGU: E mai practic, meștere.
 MATEI: Mde, să ne cîntim. Numai să nu fie prea devreme.
 NEAGU: Gata, nea Matei, încăpățînat mamut caruselul nostru, dar tot i-am venit noi de hac... Cînd a început să se rotească, ai închis ochii. Nu te-ai mai clintit de lingă el. Zău, n-am să te uit meștere.
 MATEI: Îți închipui că dormeam?
 NEAGU: Meștere n-aș fi bănuît că mă socotești o nătăfleață. Mi-am dat seama că-l piudeai.
 MATEI: Îl ascultam cum îl ascultați și voi. Eu, în felul meu.
 PETRA: Un cîntec... Un cîntec pe care-l auzi numai cu inima...
 NEAGU: Așa, așa. Eu nu-s femeie ca să mă pricep să vorbesc cu subțirimi, dar cam la fel mi-am zis și eu...
 MATEI: Numai pe mine nu m-ați lăsat să-l ascult cît aș fi vrut. M-ați trimis cu de-a sila acasă!
 NEAGU: Erai frînt, nea Matei, de-mi venea să te iau în brațe și să te legăn. De două săptămîni nu te-ai odihnit deloc.
 PETRA: Ai muncit mai mult decît toți. N-ai pierdut nimic plecînd mai devreme.
 NEAGU: A rupt mamutul planetarele, dar pînă azi i-a fost.
 MATEI: Știi eu?! Pentru cutia de viteză a caruselului, coroana planetară e piesa cea mai importantă. De-am fi avut una originală, reparația ar fi fost o nimica toată.
 PETRA: De unde originală? Caruselul acesta face parte dintr-un lot deosebit. Comandă specială. Afară de al nostru, celelalte au fost exportate împreună cu toate piesele de schimb. O știm cu toții...
 NEAGU: Eu cred că mamutul ar fi rupt și o piesă de schimb originală.
 MATEI: Eu n-aș crede.
 NEAGU: Cum a rupt-o pe aceea, pe care o avea montată din construcție putea să rupă și o altă planetară originală.
 PETRA: Nu. Piesa inițială a avut un defect de fabricație.
 NEAGU: Dacă n-a fost defect de fabricație?
 PETRA: S-a văzut la radiografie. În privința asta nu-i nici o îndoială.
 NEAGU: Poate ar trebui să se mai verifice o dată.
 MATEI: Nu-i nevoie, măi Neagule, nu-i nevoie. Nu este nici o îndoială. Știi și tu foarte bine.

NEAGU : Și dacă buba a fost, naiba știe pe unde, și noi o căutam numai la planetele noastre ?

MATEI : Nu-i nici o hibă în altă parte. Nu te încapătina, Neagule.

NEAGU : Eu să vă spun una : cînd eram copil mă jucam cu bile și nu știu cum am înghițit una. M-am speriat și i-am spus mairă-mi, Dumneaei m-a dus la doctor să mă vadă la raze. Mi-au făcut radiografia și au spus că am înghițit nu o bilă, ci un ban. Mama săraca, gala-gala să nu mă creadă pe mine. Noroc că am făcut bila și s-a văzut că eu am avut dreptate...

PETRA (făcînd haz) : În radiografia noastră poți avea mai multă încredere.

MATEI : Neagule, Neagule.

NEAGU : Pe cuvînt, că nu vă tai piroane... Dar fie, dacă ziceți că-i sigur, zic și eu. Sint însă la fel de sigur că planetele făcute de noi au fost fără cusur. După toate calculele și măsurătorile.

MATEI : Fără cusur, dar caruselul l-a făcut praf. Hiba trebuie să fi fost la prelucrarea pieselor... La sectorul de prelucrări mecanice eu sint cel mai vechi meșter... Dacă buba s-a tras de la noi, apoi, Neagule, eu sint primul...

NEAGU : Meștere nu-i toamai, toamai așa. De vechi ești vechi, dar nu ești singurul. O părticică îmi vine și mie și din bune și din rele. Și mie și altora. Să zică și tovarășa ingineriță Petrișor.

PETRA (privind în jur) : Are meșterul aici tot felul de ibrice, dar recipientele acestea nu merg pentru butelia noastră.

NEAGU : Chiar așa. Ne-am luat cu vorba și rămîne mamutul nestropit.

MATEI : Du-te Neagule și cere-i Inei niște pahare. Să-ți dea și o cană cu apă.

NEAGU : S-a făcut. (Iese.)

PETRA : Te consideri singurul vinovat de toate greutățile, pe care le-am avut cu repararea caruselului.

MATEI : Răspunderea pentru repararea coranelor planetare e a mea.

PETRA : Exclusiv ?

MATEI : Da.

PETRA : Ești pe deplin convins ?

MATEI : În orice caz sint principalul și asta este ceea ce contează.

PETRA : Neagu te-a ajutat mult. Și nu numai el.

MATEI : Asta-i altceva.

PETRA : Am lucrat și eu de la relevare și pînă la finisare.

MATEI : Ai adus un aport esențial. Esențial și fără cusur. Nu același lucru se poate spune despre munca mea.

PETRA : Ai muncit admirabil.

MATEI : Rămîne de văzut dacă-i chiar așa... Am muncit în neștire. Asta da !

PETRA : Parcă te-ai simți vinovat... De ce ?

MATEI : Nu mă simt cu inima împăcată.

PETRA : Crezi că eu nu m-am gîndit mereu ?

MATEI : Atunci ar trebui să mă înțelegi.

PETRA : ...Te consideri unicul răspunzător... Pe noi de ce ne excluzi ?

MATEI : Difuzarea răspunderilor n-ar schimba nimic. Și nici n-ar servi la nimic.

PETRA : Nu știu... Nu știu dacă Don Quijote era mai mult generos sau mai mult vanitos.

MATEI : ...Mda... mda... Probabil că era jumătate și jumătate. Poți însă schimba proporțiile după cum vrei. Îmi este indiferent.

PETRA : ...Mi-am închipuit că sintem aproape unul de altul... Văd că am greșit... Te rog să mă ierți...

MATEI : N-am pentru ce.

NEAGU (intră aducînd pahare și o cană cu apă : toamnă din sticlă și înmînează fiecăruia cîte un pahar) : Ce-a fost a fost, bine că am dibăcit-o... Noroc ! (Ciocnește cu ceilalți.) În sănătatea mamutului.

MATEI : Noroc ! ...Pentru caruselul care rupe planetele, fără să ne spună de ce !

NEAGU : Meștere, eu, cea mai groasă parte din meserie am ciupit-o de la dumneata. Ești meșter mare. Tovarășa Petrișor e ingineriță de clasa întâia-lux. Dar am și eu o teorie. V-ăș zice-o...

MATEI : Zi, Neagule. Cel puțin e cu haz ?

NEAGU : E cu tehnică, dar merită să v-o spun : așa-i citeodată în meseria noastră. Nu merge și iar nu merge. O socotești, o surcești, demontezi, iar montezi. De zece ori și degeaba. Și deodată o pornește. De ce și cum, habar n-ai. Îl poți scula din morți chiar și pe stră-străbunul mecanicilor și tot nu ți-ar putea spune.

MATEI : Care ar fi acela ?

NEAGU : Inventatorul roții. Care altul ?! Dă el ne tragem toți mecanicii, de toate soiurile, strungari, frezori, toți. Cîne-o fi fost, nu s-a descoperit încă.

MATEI : Ai pocnit-o cu roata mai ceva decît cu oiștea.

NEAGU : Zău, nea Matei, parcă nu mai pricepi de glumă. Nu o dată mi s-a întîmplat să mi se înțepenească cîte o drăcovenie, și pe urmă s-o pornească din senin și să meargă uns. Parcă dumitale nu ?!

MATEI : Nu-i nimic din senin. Sint cauze care ne scapă observației. Ele însă există întotdeauna. Uneori poate fi un singur fir de praf.

NEAGU (dînd din umeri) : Cauze, necauze. Poate n-o fi bună teoria mea dar caruselul se învîrte ca un titirez. A înviat mamutul.

MATEI : Titirez, titirez, dar noi să mai facem o planetară și cît mai repede.

NEAGU : Nu-i nici o grabă meștere.

MATEI : Ba este. Să n-o luăm ușor, Neagule. Turbinarii așteaptă axele de la noi. Dacă o mai înurecăm o dată îi dăm peste cap. De ei depînd alții și tot așa în lanț.

NEAGU : Bine, meștere, bine. Nu mă mai dădăci, că nu-i nevoie. Am eu capul plin de șaibe și de puilițe, dar se mai găsește și puțin creier. Facem cum spui, tragem repede încă o planetară. Dacă-i zor, zor să fie.

MATEI : Nu prea pari convins.

NEAGU : Zor să fie ! Cînd i-am montat primele două planetare, ciocănite de noi, a început mamutul să strănute după un ceas. La scurt timp s-a și înepenit. Cu asta ultimă, acuși se fac șase ore și ciută ca acordeonul.

MATEI : Și dacă s-a oprit între timp ?

NEAGU : Bate-te peste gură, nea Matei ! Un scîrțîit să fi scos și nu mai eram noi aici la dumneata. Ne luau pe sus să ne ducă la uzină, cu hai și eu alai.

PETRA : Să nu fie nevoie, dar ne apucăm chiar mîine de alta. Are dreptate meșterul, să nu riscăm... E timpul să plecăm.

NEAGU : Al stelor să fiu dacă se mai oprește mamutul.

PETRA : Ferească dumnezeu !

NEAGU : Să lăsăm misticismele, tovarășă Petrișor. Fir-ar stelele lui de mamut, pînă azi i-a fost.

MATEI : Care stele, Neagule ? (Arătînd sticla.) Că și lubrifiantul ăsta are stele ? Și le-ai cam supt tu singur pe toate.

NEAGU : Mare lucru, o biată sticluță. ...Eu, meștere, sînt vesel că a înviat mamutul... Chiar să vă mai torn, că abia a mai rămas cite un strop de fiecare.

PETRA : Mie să nu-mi mai pui. Te rog, nu !

NEAGU : Atunci îi torn dublu lui nea Matei.

PETRA : Il protejezi, tovarășe Neagu ?

NEAGU : Așa sînt eu, caut să mă pun bine cu șefii. Cu meșterul chiar e nevoie. Poate mă mai scutește de șlefuală.

MATEI : Nu se prinde, Neagule.

NEAGU : Nici nu vreau. Cînd mă freci dumneata la polizor mi se pare viața mai cu haz (întinzîndu-i lui Matei un pahar.) Meștere, ți l-am umplut cu virf.

MATEI : Dă-mi mai bine un pahar cu apă. Nu știu ce e cu mine... (Își sprîjină capul în mîini acoperindu-și ochii.)

PETRA (alarmată) : Ce ai ? Ce se întîmplă ? ! Ți-e rău ?

MATEI : N-am nimic.

NEAGU (întinzîndu-i paharul, pe care Matei se pare că nu-l vede) : Apa, meștere !...

PETRA : Tovarășe Neagu, ce facem ? Meșterul nu se simte bine.

MATEI (imperativ) : Vă rog, nu vă alarmați. Liniștiți-vă ! (După ce Neagu i-a pus paharul în mînă, ia o tabletă și bea apa pe nerăsuflăte, apoi se ridică și face cițiva pași.)... Cred că mi-a trecut... O clipă mi s-a așezat o pînză pe ochi. Puteți pleca.

PETRA : Nu te putem lăsa așa. Nu plecăm.

MATEI : Te rog, tovarășă Petra, cu îmi port singur de grijă.

PETRA : Bine !!

MATEI : Mai facem una. Chiar de mîine... De acord, Neagule ?

NEAGU : Se aprobă, deși n-ar trebui.

PETRA : Nu. hotărît nu ! Trebuie să te odihnești citeva zile.

MATEI : Nu este cazul. Îmi este foarte neplăcut că mi-am dat în petec de față cu

voi... A fost însă ceva trecător... Citeva ceasuri de odihnă și m-am refăcut. Ne vedem mîine la uzină.

PETRA : Nu !

NEAGU : Tovarășă Petrișor, nu-i meșterul om să-l întorci. Așa e el. Muncește pînă e gata să pice din picioare și dacă trage un pui de somn se scoală ca un leu-paraleu. Așa sîntem noi metalurgiștii...

PETRA : Fără lei-paralei. Acum cu hotărîsc. Meștere, de mîine nu vîi la uzină. N-ai luat decît jumătate din concediu. Voi determina să-l faci imediat pînă la capăt.

NEAGU : Cam așa sînt și dispozițiile...

MATEI : Asta sună a ordin, tovarășă inginer, și dumneata nu prea ești în drept să dispui de mine.

PETRA : Sint. Am să-ți arăt că sint.

NEAGU : Măi, măi, măi...

PETRA : În orice caz îți garantez că cei de la direcție vor fi de părerea mea. Nu-ți dai seama ? ! Ești total epuizat.

NEAGU : Așa, tovarășă Petrișor, așa. Luați-l și dumneavoastră la... (Mimează lovitura.)... Așa, la upercut. Asta e tehnica... Afară de dumneavoastră nu știu cine s-ar lua cu meșterul... Dar nu-i strică.

MATEI : Frumos, Neagule, foarte frumos. N-am ce zice.

PETRA : Ce upercut ? ! Încă puțin și cade singur din picioare.

MATEI : Tovarășă inginer Petra, eu în felul acesta nu discut.

NEAGU : Nu te îmbătoși, nea Matei, că n-are nici un chichirez. Ne-a cam răsucit caruselul pe toți. Uite ce zic eu : ia-ți acolo citeva zile că ai nevoie.

PETRA : Mă rog, măcar o parte din concediu. E absolut necesar pentru sănătatea dumitale.

MATEI : Sănătatea mea...

NEAGU : Bagă-te, meștere în cirpe. Păpică bună, somn țepăn și te întorci la uzină mai tare și mai sprinten decît un tîgru din Bengal.

MATEI : ...Vă dispensați ușor de mine... Și planetara ?...

PETRA : O va începe Neagu.

MATEI : Neagu ?

NEAGU : Puțină meserie văd și eu.

MATEI : Vezi, vezi... Fără ochi nu se poate... Nu știu nici eu cum e mai bine.

PETRA : Fără ezitări, meștere. Avem nevoie de toată puterea dumitale. Dacă nu te odihnești...

MATEI : Fie cum vreți voi... Fie ! M-ați luat tare. Mulțumiri speciale pentru ordin, tovarășă inginer Petra.

NEAGU : Ce-o iei așa meștere ? ! Nu-ți vrem decît binele.

MATEI : Nu mai rămîne decît să vă și mulțumesc.

PETRA : Bine e-ai acceptat. Asta e important. Supărarea îți va trece. La direcție voi aranja eu.

MATEI : Trei zile. Nici una mai mult.

PETRA : Cel puțin o săptămână.

MATEI : Anunță cit vrei. Voi veni la uzină când voi socoti eu.

PETRA : Să mergem tovarășe Neagu. E destul de tirziu.

MATEI : Neagule, mai rămii o clipă. Cu tine am de discutat ceva.

NEAGU : Mă oprește, să mă dăscălescă.

PETRA (vexată) : Bine... Nu-i nevoie să mă conduceți... Pot să trag singură ușa după mine... Bună scara (lese grăbită.)

NEAGU : Grozavă inginerița noastră. Te-ai supărat dumneata, dar cam are dreptate.

MATEI : Are, fiindcă s-a scuturat de mine și ți-a dat ție prilejul să arăți ce poți.

NEAGU : Meștere, eu țin la dumneata. O știi foarte bine. Mereu ți-am spus că tragi prea tare. Îmi pare rău de dumneata, dar griji nu-mi fac. Ai să treci repede peste asta. În privința mea ce să spun ?! Ce-i drept, e drept, mi-ar place să meșteresc singur o planetară.

MATEI : Cel puțin ești sincer. Îți convine că pe mine nu mă mai ții balamalele.

NEAGU : De ce o iei așa, meștere ? Pină ajungem la rectificări te trage ața înapoi la uzină.

MATEI : Poate da, poate nu... Vreau să-ți spun câteva cuvinte pe care să nu le uiți.

NEAGU : Sint numai urechi.

MATEI : Tare mi-ar place să ți le răsucesc.

NEAGU : Iar meștere ?! Vorbești cu mine, ca pe vremea când ți-eram ucenic și, de, am ajuns și eu maistru.

MATEI : Maistru !!... Ce-i al tău nu-ți ia nimeni... Mină bună ai, ochi buni ai. Folosește-le, dar folosește-ți și mintea. Ești de multe ori pripit.

NEAGU : Așa mi-e firea.

MATEI : Stăpânește-o. Îcrede-te în tine, dar privește și în jur. De la fiecare poți învăța ceva.

NEAGU : Meștere, eu pe dumneata te-am furat de te-am stins. La meserie, bineînțeles. Și de ciugulit am să te mai ciugulesc...

MATEI : Cu mine nu se mai știe. Nu le-am avut pe toate în buzunar. Mai ciupește și de la alții, de la toți... Dă-i înainte cu învățătura. Tu poți ajunge departe. Numai să vrei. Ține minte ce-ți spun. Să nu uiți, Neagule...

NEAGU : Nu, meștere, nu... Nu știu ce ți-a venit tocmai astăzi.

MATEI : Mi s-a spus că de dragul mașinilor aș fi uitat de oameni. Pină și de cei ce-mi sint aproape.

NEAGU : Cel care a zis asta n-are dreptate. MATEI : Din păcate are. Chiar și în privința ta. Lucrăm împreună de atâția ani și în afară de cele ale meseriei n-am prea stat de vorbă cu tine... Îmi pare rău... Noi am făcut împreună un drum destul de lung...

NEAGU : Mă cam răscolești, meștere... O spu ca un rămas bun, înainte de a pleca departe.

MATEI : Cine știe ?!... S-ar putea să și plec.

NEAGU : De ce să pleci ? Unde să pleci ?

MATEI : Prea vrei tu să știi multe. Ordinul e ordin și eu îl execut. De miine sint în concediu. Ce fac, mă privește.

NEAGU : Fă ce faci, dar recălește-te rapid. Asta-i prima.

MATEI : Bine, bine. Tu caută și dă-i bătaie cu planetara. Lucrează întins, dar cu toată atenția.

NEAGU : Nea Matei pune bază pe mine. N-am să te fac de ris.

MATEI : ...Am să-ți dau citeva schițe. Am mărit profilurile ca să măsoar cit mai precis pasul dinților. Îți las și unele însemnări... Socoteli. S-ar putea să-ți folosească.

NEAGU : Să trăiești, meștere. E bine... (Se oprește, întrerupt de sonerie.)

MATEI : Fii bun și vezi tu cine e (În timp ce Neagu se duce la intrare, așază hîrtiile într-o mapă.)

PETBA (întrînd urmată de Neagu) : Te rog să mă ierți... (Se uită în jur.) Cred că mi-am uitat mînușile aici.

MATEI : Caută-le Neagule, poate dai de ele, ai ochi buni.

PETBA (cercetînd superficial fotoliul în care a stat) : Am stat aici, dar nu le văd...

NEAGU : Vă spun precis : nu sint aici.

PETRA : Eram convinsă... De asta m-am și întors din drum.

NEAGU : În poșetă, tovarășă inginer. Le aveți acolo.

PETRA (deschizînd geanta) : Într-adevăr... Nemaipomenit... Nu știu cum de nu m-am gîndit.

NEAGU : Erați nervoasă și le-ați mototolit tot timpul.

MATEI : Are spirit de observație.

PETRA : ...Bine că nu le-am pierdut.

NEAGU : Cînd le-ați virit în poșetă m-am și gîndit că le-ați freat nu glumă. Faine mînuși.

PETRA (dînd să plece) : Bună scara.

NEAGU : O clipă, tovarășă inginer. Merg și eu și vă pot conduce.

PETRA : Nu-i nevoie.

MATEI (Petrei) : Rămii, te rog. E chiar mai bine că s-a întîmplat să te reintorci. Aș fi vrut să-ți mai spun ceva (Lui Neagu, întinzîndu-i mapa cu hîrtii.) Aici sint toate hîrtiile.

NEAGU (luînd mapa) : Mulțumesc. Dacă e vreun chițibuș, vin să te întreb.

MATEI : Îi dai tu singur de rost. La nevoie are cine te ajută.

NEAGU : Cu bine, meștere, și sănătate.

MATEI : Cu bine, Neagule.

NEAGU : Tovarășă inginer să nu-l mai ciocăniți pe meșter. I-a fost de ajuns.

PETRA: Bine, bine.
NEAGU: Săru' mina (Din prag.) Dacă e nevoie luați-l așa, mai cu mânuși... Săru' mina. (Iese.)

PETRA: Ce obraznicătură, dar are dreptate, am fost ridicolă. Pretextul meu n-a fost deloc inspirat...

MATEI: Nu aveai nevoie de nici unul...

PETRA: M-am zăpăcit. L-ai oprit doar pentru o clipă și nu mă așteptam să-l mai găsească aici.

MATEI: Nu-i nimic. Știu toți că prietenia noastră e veche și fără echivoc.

PETRA: Da, fără echivoc... E întâia oară când vin singură aici.

MATEI: Intr-adevăr... Dacă nu spuneai nici nu mi-aș fi dat seama.

PETRA: Nu-i măgulitor ce spui.

MATEI: Te înșeli.

PETRA: ...Iartă-mă... Știi de ce m-am reîntors?

MATEI: Presupun.

PETRA: ...Te-ai schimbat foarte mult în ultima vreme. Mi-e teamă că ești bolnav.

MATEI: Sint puțin obosit. Va trece.

PETRA: Nu-mi ascunzi nimic?

MATEI: Nu-ți fă griji.

PETRA: ...Fugi mereu de mine... Nu știu ce se întâmplă cu noi... Fugi dar n-ai vrea să fugi. Știu bine că-i așa... De ce fugi?

MATEI: Aș vrea să-ți răspund... Ar trebui... Dar nu am dreptul...

PETRA: ...Încerc să-ți intru în suflet... Nu e firese... Sint cea dintâi care mă judecă prost.

MATEI: Ești de mult în sufletul meu.

PETRA: ...Uneori cred... Deseori mă îndoiesc. Toate sint atât de învâlmășite. O singură dată... O singură dată mi s-a părut că-i așa.

MATEI: În felul meu ți-am spus-o mereu... Cuvintele nu sint totuși.

PETRA: Incertitudinile sint mai rele decât nimicul.

MATEI: ...Ce să-ți spun... Îndoielile mele sint și mai grele...

MATEI: Nu merit asta.

PETRA: N-ai nici o vină.

PETRA: ...Am venit călcându-mi pe inimă. Nu mi-a fost ușor...

MATEI: Nu te supăra... Nu pot să te amestec în amarurile mele.

INA (care a intrat fără zgomot): Bună seara.

PETRA: Bună seara, Ina.

INA: Mă iertați. Credeam că Neagu e încă aici. Aveam ceva cu el.

MATEI: Ce anume?

INA: Nimic important. Dacă tot am venit, să fac puțină ordine pe aici (Își face de lucru cu paharele, le așază pe o tavă.)

PETRA: E timpul să plec... Bună seara, meștere. Odihnește-te cât mai mult... Bună seara, Ina

MATEI: Da, da... Bună seara, tovarășă Petra... Ina, condu-o pe tovarășa inginer Petra. PETRA: Nu vă deranjați. (Iese.)

MATEI: De ce n-ai condus-o? Ești de o nepolitețe sfruntată. Nici la bună seara nu i-ai răspuns.

INA: Bizzz! Nu mai pot. De ce n-ai condus-o tu?

MATEI: Ce-i obraznicia asta?

INA: A fost inusafira ta, nu a mea.

MATEI: Ina!!

INA (cu tava de pahare în mână): Petrișor!... Pleacă, se întoarce și stă singură cu tine pînă la miezul nopții.

MATEI: Asta nu-i treaba ta. Unde te duci?

INA: La bucătărie, să spăl rujul de pe paharul lui Petrișor.

MATEI: Neobrăzato! Lasă tava jos.

INA: De ce?

MATEI: Să terminăm cele începute.

INA: Despre Petrișor?

MATEI: Sfințește cu Petrișor!! ...Despre ale tale să-mi vorbești...

INA: N-am nici un chef să mai discut cu tine.

MATEI: Ina, te scutur cît ești de mare!

INA: Imposibil, fug și mai sparg și paharele. Și ce rost ar avea? Metoda asta este antipedagogică și nici adevărul nu-l poți scoate cu ea.

MATEI: Mda, mda... Nu uita că nu-ai făgăduit tot adevărul.

INA: M-am răzgîndit. (Cu voce îngroșată, imitîndu-l.) Nu pot să te amestec în amarurile mele... La fel i-ai spus și tu lui Petrișor. Cînd am intrat am auzit fără să vreau... Îți făcea Petrișor ochi de halviță și tu erai topit.

MATEI: Ina! Sfințește, Ina!!

INA: Lasă-mă și pe mine cu amarurile mele. Tu ocupă-te de Petrișor a ta. De Petrișor și de carusel. Cele două minuni ale secolului.

MATEI: Ești inconștientă, nu-ți dai seama ce vorbești!

INA: De fapt, n-am nimic cu caruselul. El se rotește cu folos. În schimb Petrișor se învîrte pe lingă carusel ca să n-o pierzi tu din ochi... În felul ei e destul de drăguță, dar a rămas domnișoară bătrînă... Știu eu de ce nu se mărită... (Ce să mai spun?)

MATEI: Spune, spune tot. De ce te-ai oprit? Deșcartă-le, deșcartă-le...

INA: Mai face și pe tinerica. Dar să știi că e cu aproape trei ani mai bătrînă decît cumnată-sa, domnișoara Chipăruș. M-am interesat eu.

MATEI: Altfceva mai bun n-ai de făcut?!

INA: O urăsc!! O urăsc!

MATEI: Surpriză peste surpriză. Nu m-aș fi așteptat și la asta.

INA: M-am răcorit... Cred că am să dorm bine. Culcă-te și tu. Ești tras la față. Pentru astăzi ne ajunge. (Iese ostentativ triumfătoare.)

MATEI (după ieșirea Inei rămîne cîteva momente nemișcat după care pășește gînditor):

...Așa nu se mai poate... Nu mai încape nici o aminare. (Ia o carte, o răsfoiește. Cu un gest nervos își scoate ochelarii care se par că nu-l ajută îndeajuns. Apoi, după căutări dificile, ia o lupă mare și, servindu-se de ea, urmește paginile cărții. Ajutându-se de lupă își privește și ceasul. Se așază, se ridică cu greu și pășește preocupat. Începe să scrie grăbit pe un colț al bancului. Introduce hîrtia într-un plic, pe care îl pune la vedere.

Privește dezorientat în jur, ia o geantă, o golește de mape, hîrtii, se duce la un dulap din care scoate una-două cămăși, câteva obiecte personale. Le introduce în geantă. Se îndreaptă spre ieșire. Se reîntoarce, deschide cu dificultate diferite sertare, un mic dulap. Alege unele hîrtii, pe care le introduce în geantă. În ultimul moment își ia și lupă. Se oprește în apropierea ieșirii.) ...Trebuie să văd... Trebuie să văd. (Iese.)

CORTINA

Tabloul 3

Scafiul verde

Locuința meșterului Matei

INA (în avanscenă, la masa de scris) : ... Mi-a părut foarte rău de cele ce-i spuseseam tatii despre Petrișor... Am plins pe înfundate, dar m-a prins repede somnul... Cînd sînt tare supărată dorm buștean. M-am trezit destul de tîrziu și mă grăbeam să nu întîrziu la școală... Nici nu știu cum de-am observat scrisoarea de la tata... Ascultă și tu... Cîteva rînduri... (Scoate scrisoarea din plic și o citește)... Sînt nevoit să plec imediat... Îmi dau seama că n-ar folosi să mai vorbesc cu tine înainte de a mă clarifica eu însumi. E și foarte tîrziu. Voi lipsi cel mult două zile. Pentru orice nevoi ți-am lăsat bani în ultimul sertar din dreapta. Să fii cuminte. Semnat : tata... (Strînge scrisoarea și o reîntroduce în plic.) ...Am rămas trăznită, dar mi-am revenit îndată... Mi-am dat seama că tata o pornise după Motăncel al meu... Așa e tata... Vrea totdeauna să se convingă personal... Nu-i nimic, poate e chiar mai bine. Asta-i și părerea domnișoarei Chipăruș — diriginta mea, știi tu — ...Am vorbit cu ea a doua zi după plecarea tatei. I-am povestit tot, tot... A fost foarte bună cu mine... Nu mi-a spus, dar sînt că este de partea mea... Nu chiar în toate, dar în general este... Bineînțeles, nu i-am pomenit nimic despre cumnata ei, despre Petrișor... Nu făcea... Și, uite așa, au trecut trei zile, așteptîndu-l pe

tata... De ce o fi întîrziind ? ...Îmi fluturau prin minte multe și de toate... Ce-ar fi fost să apară deodată amîndoi ? ! Ar fi fost grozav... Visuri... Imposibil... Eu însă tot pregătisem cîteva bunătăți... Să fie măcar pentru tata... Stăteam pe gînduri și deodată a început să zbrînie soneria... (Sună soneria.) ...Sună ! Sună ! Sună... Bucurie zadarnică... Uitasem... Tata are cheia și nu sună niciodată... M-am dus să deschid. (Se îndreaptă spre ieșire parcurgînd încăperea lui Matei ; revine însoțită de Petra, Aura și Neagu.) AURA : Nu te așteptai la noi, dragă Ina ? INA : Să fiu sinceră, nu... Vă rog luați loc... PETRA (așezîndu-se) : Mulțumesc. INA (încercînd să pară degajată) : Aș vrea să vă servesc ceva... Am...

AURA : Nu, Ina, te rog, nu este nevoie...

PETRA : Am venit doar pentru cîteva momente.

NEAGU (încurîntat ; rămas în picioare) : Nu stăm, nu te încurcăm... Ina, ai aflat ceva despre meșter ?

INA : Ar fi trebuit să se întoarcă de ieri, așa mi-a lăsat vorbă.

NEAGU : E lată. Vă spun eu că e lată.

AURA : Te rog, tovarășe Neagu, nu așa !

INA : Tata ! Ce i s-a întîmplat ? !

AURA : Nimic, Ina. Nu i s-a întâmplat nimic.
 NEAGU : A treia zi fără nici un semn. Nu-i a bună.
 INA : Tata ! Spuneți-mi !!
 PETRA : Liniștește-te, Ina.
 AURA : Nu-ți ascundem nimic.
 INA : A pățit ceva ? !
 NEAGU : Am pățit-o noi !
 INA : Slavă Domnului !
 NEAGU : Ai și găsit ce să spui.
 AURA : Tovarășe Neagu, e de înțeles. Nu se procedează astfel..
 NEAGU : Bine, bine.
 INA : Iertați-mă, m-am zăpăcit... De vină ești chiar tu, Neagule... Te sperie doar cît îl vezi de încredințat.
 AURA : Are dreptate.
 NEAGU : Să rid ? ? !
 PETRA : Nu, sigur nu e cazul... Ina, nu trebuie să fii îngrijorată.
 AURA : Toată această alarmă e falsă. Falsă și absolut inutilă.
 PETRA : Avem nevoie de meșter.
 NEAGU : Ultra-urgent. Luăm foc cu toții.
 INA : A stat caruselul !!
 NEAGU : Pușchea pe limbă ! Se învîrte ca o sfîrlează.
 PETRA : Ina, e deosebit de important să-l găsim. Ne poți fi de folos.
 INA : Nu știu ce să spun... Presupun unde a plecat... Am să vă spun, deși..
 AURA : Ina, nu mai este necesar.
 INA : Totuși..
 AURA : Ina, te rog să mă ierți... Ai avut încredere în mine... Mi-ai încredințat toate ale tale. Le-am păstrat și le voi păstra numai pentru mine... Un singur lucru nu l-am putut trece sub tăcere..
 INA : Cred că-mi dau seama la ce vă referiți.
 AURA : N-aș vrea să mă judeci prost... Le-am spus despre călătoria tatălui tău.
 INA : ...În locul dumneavoastră aș fi făcut la fel... Dacă îl vor căuta acolo, vor da de urma tatei.
 NEAGU : Uite cine ne învață ? ! Află că meșterul nu a ajuns la inginerășul tău. Ne-am interesat.
 INA : Eram sigură că tata a plecat la el... Să nu i se fi întâmplat ceva pe drum... Era obosit, eu l-am supărat... Tata ! Tata !
 AURA : Ina, te rog fată dragă !
 PETRA : Fii rezonabilă, Ina. Să nu punem răul înainte. Nu, numai asta nu !
 NEAGU : Nu-i meșterul om să se lase doborît de oboseală.
 INA : Un accident ! Să nu fi avut un accident !!
 PETRA (în tonalități de criză) : Nu, Ina, nu ! Te-am rugat, nici un cuvînt despre așa ceva. Te rog ! Nici nu vreau să mă gîndesc.
 INA (amplificînd) : Dumnezeu, Dumnezeu nu vrei ? ! Dar eu ? !... Eu..
 PETRA : Nu pot !... Nu pot !... Iertați-mă...

AURA (dominîndu-le energic) : Ajunge, Petrișor, ajunge ! Stăpînește-te !
 PETRA : M-a depășit..
 AURA : Nu mai suport nici o scenă !
 INA : Tata ! E tatăl meu !
 AURA : Al tău, al tău. Nu ți-l ia nimeni. Liniștești-vă imediat, amîndouă. Ce v-ați dezlănțuit ? !
 NEAGU : Se aprobă, tovarășe ! De acord și se aprobă. Dacă e cu nervi, nu prindem firul.
 AURA : Să te astîmperi și dumneata. Exploziile acestea ți se datoresc și dumitale.
 NEAGU : Îmi pare rău. Eu am luat-o cu sistem. Ca la carte, în toată ordinea.
 AURA (arătînd către Ina și Petra, rămase în nemișcare, copleșite) : Se și vede.
 NEAGU : Ce să le fac ? !... Femeia e lucru gingaș. Puține sînt ca dumneata.
 AURA (întepătă) : Mulțumesc.
 NEAGU : Păi nu ? !... Eu verific ipoteză cu ipoteză. Să punem șublerul pe toate. Să vedem ce ține și ce nu ține.
 PETRA : Da, da e necesar.
 AURA (lui Neagu) : Scurtează-o !
 NEAGU : Scurt, tovarășă profesoară, scurt... Prima : nea Matei era ostentat pînă peste cap. I s-o fi făcut omului lehamite de tot și de toate. S-o fi aciuît și el pe undeva. Să mai răsufle, chiar să se mai distreze..
 INA : Numai de asta nu-i ardea tatii.
 NEAGU : Poți să știi ? ! Un bărbat ca el, ușor găsește un colton cu tot confortul. O zic și eu așa mai delicat.
 PETRA (enervată) : Excluz ! Îl cunosc eu mai bine pe meșter.
 INA (Petrei) : Ești sigură, chiar sigură că ar fi imposibil ?
 PETRA : Absolut exclus !
 INA : Păcat ! Ce bine-ar fi fost..
 NEAGU : ...Deci s-ar putea și nu s-ar putea... Deocamdată, ipoteza asta o trecem la rezervă. S-o luăm pe a doua.
 AURA : Mai cumînte ar fi să te lași de toate ipotezele. Cum a plecat așa va veni.
 NEAGU : Asta dorim cu toții. Dar n-avem încotro, trebuie să vedem cum stăm și cu a doua. Eu așa cred.
 INA : Da, da.
 AURA (observînd că și Petra a aprobat din cap) : Ai obținut majoritatea.
 NEAGU : Bun... Meșterul nu-i oricine. E tot atît de cunoscut ca un centru înaintaș din echipa națională. Aș zice chiar și mai și, dar asta chiar nu se mai poate.
 AURA : Sînt necesare și aceste digresiuni fotbalistice ?
 PETRA : Într-adevăr, tovarășe Neagu.
 NEAGU : Fie și fără. Ce ziceam ? !... Că nea Matei este cunoscut și răsunoscut. Peste tot articole despre el și poze peste poze. Este ?
 INA : Zău, Neagule. Ce-o lungesti atît ? !
 NEAGU : Ai să vezi tu. Eu vreau să te liniștesc. Dacă meșterului i s-ar fi întâmplat ceva, vreun accident, — cum ți s-a năzărit ție —, pînă acum s-ar fi aflat fără doar și poate.

INA : Ești convins, Neagule ?
 NEAGU : Fix ! Noi nu simțim o uzină oarecare. Când tragem noi semnalul, se aude pînă în creierii munților. Au răscolit și l-au căutat peste tot. Tufă. N-au dat de el.
 INA : Cu asta mă liniștești tu ? !
 NEAGU : E bine. Ascultă ce-ți spun : e bine.
 INA : Cum să fie bine cînd nu l-au găsit ?
 NEAGU : E bine că nu-i rău. Ipoteza doua se trece direct la rebut. Nu rămîne în picioare decît a treia.
 AURA : Cea mai cu moț.
 NEAGU : Ultima, solidă și valabilă.
 INA : Spune-o, Neagule, spune-o !
 AURA : Nu te potrivești, Ina. E o curată năstrușnicie !
 NEAGU : Greșiți, tovarășa Dinu, eu v-am mai spus.
 INA : Eu nu știu. Mie nu mi-a spus nimic.
 NEAGU : Imediat. Eu am fost acela care am propus să venim aici să verificăm la fața locului. Aici dăm de capătul firului. Se va convinge și tovarășa profesoară.
 AURA : E o fantasmagorie.
 INA : Lăsați-l, vă rog, lăsați-l.
 AURA : Ina, te rog să rămii lucidă. Măcar tu.
 INA : Da, da.
 PETRA (Aurei) : Orice ai spune e o ipoteză pe care n-o putem lăsa neverificată.
 NEAGU : (Petrei) : Eu îi dau drumul.
 PETRA : Chiar dacă-i neplăcut, e necesar.
 AURA : V-ați zăpăcit cu totul amîndoi. Sper să vă reveniți... E abracadabrant.
 NEAGU : S-o credeți dumneavoastră. Ascultă Ina, cazul e foarte, foarte serios.
 AURA : Pentru ce o înspăimîntîi din nou ?
 INA : Lăsați-l... M-am gîndit la atitea... Sînt pregătită pentru orice.
 NEAGU : N-ai de ce să-ți pierzi firea. De rezolvat se rezolvă. Nu-l lăsăm noi pe nea Matei. Mai iuții să-ți spun de ce avem nevoie de el.
 INA : Chiar da. De atîta spaimă am și uitat să întreb.
 NEAGU (cu importanță crescută) : Află că meșterul trebuia să participe la o ședință care se ține la centru. Consfătuire specială pentru inovații și invenții. Cei de la direcția noastră au și plecat. Dar motorul e meșterul. Fără motor nu merge nimic. Atît pricepi și tu.
 PETRA : Poți trece peste asta.
 NEAGU : Gata. Aterizez la problemă : meșterul lucrează de ani de zile la o drăconenie a lui... Grozavă drăconenie... Vrea să facă un fel de strung mic. Un cărucior care să se rotească în jurul pieselor mari și să le strunjească... Cum să-ți explic eu ție ? !
 INA : Nu-i nevoie. L-am auzit pe tata vorbind de mai multe ori despre strungulețul lui. Chiar cu tine și... (Arătînd spre Petra)... Și cu tovarășa.
 NEAGU : Îți dai seama ? !... Dacă drăcia meșterului ajunge la centru, chestia devine serioasă !

PETRA : Ideea meșterului e o idee de aur. Dacă am avea o astfel de unealtă s-ar schimba fundamental tehnologia de construcție a pieselor mari.
 NEAGU : Mai mult decît aur ! Un strung cum îl visează nea Matei ar trimite la cimitirul elefanților toți mamuții. Nu numai de la noi. Din toată lumea... Aici e eleniciul. S-a aflat unde nu trebuie de secretul meșterului. Vă dați seama ? !... Aici trebuie să-și fi virit cozile niște draci mari. S-au văzut multe de astea. Eu știu cel mai bine. Meșterul făcuse schițe peste schițe. Avea un teanc întreg. Mie mi le-a arătat. Le ținea pe toate într-o mapă verde, verde prăzulină...
 INA : Aha, scatiul verde !
 NEAGU : Ce scatiu ? !
 INA : Așa l-a poreclit tata... Cum să nu-l știu ? ! Tata își ținea toate hîrtiile astea într-o mapă verde deschis.
 NEAGU : De ele e vorba, Ina. De ele ! Acum să te vedem ! Să nu fi dispărut și mapa verde.
 INA : Fii serios, Neagule, cum să dispară ? !
 AURA : Nu ți-am spus eu : trăsnaie după trăsnaie.
 NEAGU : Mapa prăzulină, Ina ! Unde-i ?
 INA (arătînd spre un mic dulap cu întărituri metalice) : E aici. Aici își ține mapa. I-a pus tata și nume : scatiul verde. Așa spunea tata mereu, numai așa : scatiul verde închis în colivia derecată. Ca să nu-i zboare.
 NEAGU : Înseamnă că și meșterul și-a dat seama... (Se apropie de dulap.) Solid și frumos. L-a blindat tare meșterul. Grozave incuitori. (Inei.) De chei nici nu te mai întreb...
 INA : Tata le ține întotdeauna la el.
 NEAGU : Bineînțeles... Il deschid sistem Chicago. Altfel n-am cum...
 AURA : Dacă e nevoie să fie deschis, s-o faci cei competenți.
 NEAGU : Nu încapе zăbavă. Întîi vedem, pe urmă înștiințăm.
 PETRA : E urgent...
 INA : Dacă socotiți, eu n-am nimic împotriva.
 NEAGU (luînd de pe bancă o daltă) : Străsnică broască !... N-am încotro... O nenorocesc... (Forțează incuietoea și deschide dulapul)... Am nenorocit-o !... Îi fac eu alta... (Caută febril în dulap și scoate o mapă verde deschis)... Asta-i... Este... (Deziluzionat.) Eram convins că trebuie să fi dispărut...
 AURA : Parecă ți-ar părea rău că ai găsit-o...
 NEAGU (răsfoiește dosarul, apoi cu glas triumfător) : Nu-i !... Hîrtii de tot felul... Da, da... Nici una din schițele alea... Exact cum am bănuît eu !
 AURA : Le-o fi pus în altă parte.
 INA : Nu, nu. Eu am făcut puțină ordine pe aici. Dacă nu-s acestea din dulap, în altă parte nu pot fi.
 NEAGU : Au dispărut !
 AURA : S-ar părea că te bucuri.
 INA : Într-adevăr.

NEAGU : Cum să mă bucur ? ! Am avut însă dreptate. Cineva a intrat aici, a deschis dulapul.

INA : Cum să-l deschidă ? !

NEAGU : Ce știi tu ? Aici a umblat cineva.

INA : De cînd lipsește tata, n-a intrat nici un străin în casă.

NEAGU : Există specialiști care nu lasă nici o urmă. Pungași mari.

AURA : Senzațională imaginație.

INA : Poate chiar tata a luat hirtiiile cu el cînd a plecat.

PETRA : Da... S-ar putea și asta... Totuși...

NEAGU : Nu ține ! Meșterul n-a luat hirtiiile cu el. N-ar fi avut nici un rost. N-avea de gînd să stea mult. Rezultă din scrisoare.

AURA (cu ton de justificare) : A trebuit să le spun și de scrisoare.

NEAGU : A, da, fii bună. Ina... Să văd și eu scrisoarea.

INA : Imediat. (Iese.)

AURA : Tovarășe Neagu, citești multe romane de aventuri.

NEAGU : Dumneavoastră nu citiți ?

AURA : Uneori da. Mie însă nu mi-au provocat pasiuni detectiviste.

NEAGU : Nici mie, tovarășă.

AURA : După cum procedezi, nu s-ar spune.

NEAGU : Eu țin prea mult la meșter ca să rămîn indiferent.

AURA : Ei, ce să zic ? !

PETRA : Aura, trebuie să recunoști că dispariția meșterului e foarte tulburătoare.

AURA : Tulburătoare ? Eu nu găsesc.

NEAGU : Lovitură mare ! Dispariția meșterului plus furtul documentelor.

AURA : Fiți serioși !

PETRA : Trebuie să recunoști că sîntem în fața unui fapt ciudat.

NEAGU : Precis, precis. Dar dăm noi de capătul firului.

AURA : Zarvă inutilă. Singurele rezultate : înspăimîntarea Inei și forțarea acestui dulap.

NEAGU : N-am avut încotro. Cazul e extra-urgent și eu sint deprins să privesc cu brațele încrucișate.

PETRA : Trebuia acționat.

AURA : Dacă ar fi fost într-adevăr nevoie, avea cine s-o facă. Sint împotriva amatorismului în asemenea cazuri. Nici o bănuială nu poate justifica astfel de procedee.

INA (intrînd) : Nu găsește scrisoarea de la tata !

PETRA : Cum se poate ?

INA : O țineam pe masa mea și parecă a intrat în pămînt. Nu-mi dau scama cum am putut-o rătăci.

NEAGU : A dispărut deci și scrisoarea. E ca la carte, ca la carte...

INA : Dumnezeu, cartea ! Am pus-o în cartea de istorie. Iertați-mă... (Iese în fugă.)

AURA : Ați năucit-o cu totul pe biata fată.

NEAGU : M-aș mira.

AURA : Decît să te miri mai bine ai judeca puțin.

NEAGU : Asta și fac. Mare minune să găsească Ina scrisoarea... M-aș mira. Tare m-aș mira...

INA (intră fluturînd scrisoarea) : Am găsit-o, am găsit-o.

AURA : Felicitări.

NEAGU (dînd din umeri) : Se poate întîmpla oricui. (Dă-mi-o Ina !

INA (înmîinîndu-i scrisoarea) : Poftim !

NEAGU (desfăcînd scrisoarea) : Ia să vedem... (Privind în grabă scrisoarea.) Bine-înțeles, cum bănuiam. Asta nu-i scrisul meșterului.

INA : Zău, te-ai trăsnit. E al tatei

PETRA (apropiîndu-se) : Să văd. Să văd și eu... (Primește scrisoarea.) E scrisul lui. Indubitabil.

NEAGU : Meșterul face literele cit puricii. Asta e scrisă ca pentru cai.

PETRA : Cînd e obosit scrie cu litere mari. În ultimul timp scria numai așa. O știu mai bine decît oricine.

INA : Trebuie s-o credem.

NEAGU : Rămîneți la ce vreți. Eu susțin că nu-i scrisă de meșter. Ina, pot lua scrisoarea ?

INA : Aș fi vrut s-o păstrez. Dar dacă e nevoie...

AURA : Nu, Ina, nu dai scrisoarea !

NEAGU : Trebuie verificată.

PETRA : S-ar putea să fie necesar.

AURA (decisiv) : Petrișor ! Și dumneacă, tovarășe Neagu ! Vă rog să faceți bine să vă cărăbăniți amîndoi de aici. Imediat.

PETRA : Aura, ce înseamnă asta ? !

AURA : Că e deajuns tot circuitul pe care l-ați făcut.

NEAGU : Tovarășă Dinu, dumneavoastră nu aveți nici un drept să ne împiedicați.

AURA : Gata, afară, afară amîndoi !

PETRA : Ina, apelez la tine. Ești singura în drept...

INA : Eu sint de părerea tovarășei profesoare !

PETRA : Ina, nu m-aș fi așteptat din partea ta. Meșterul...

INA : Meșterul e tatăl meu !

NEAGU : Trebuie să lămurim. Ina !

AURA : Ina a hotărît, lăsați-o în pace.

INA : Chiar așa.

AURA : Informați pe cine trebuie. Să vină și să clarifice tot ceea ce este necesar.

PETRA : Să mergem, tovarășe Neagu.

NEAGU : Mergem, dacă spuneți. Deși...

PETRA : Hai !

NEAGU : O să anunțăm. La revedere.

AURA : Foarte bine... (În timp ce Petra și Neagu ies.) Dacă vă interesează, am și eu romane detectiviste... Am și romane sentimentale... Dragă Ina, pleacă și eu imediat. Doar citeva cuvinte.

INA : Aș fi avut și eu ceva...

AURA : Ina, nu există nici un motiv să fii îngrijorată.

INA : Cum aș putea să nu fiu ? !

AURA : Un om ca tatăl tău nu-i un ac de negăsit într-un car de fin.

INA : Dacă totuși i s-a întâmplat ceva ? Posibilitatea nu-i exclusă...

AURA : L-ar fi găsit.

INA : L-au căutat și la unitatea lui Motăncel... N-a fost pe-acolo... Unde ar putea fi ?

AURA : Cred că am soluționat ecuația !

INA : Ați rezolvat-o ?

AURA : Trebuie să recunosc că un merit îl are și acest zăpăuc de Neagu. Mi-a dezvăluit una din necunoscute. Lipsa hîrtilor la care lucra tatăl tău... Tovarășul Matei s-a dus într-un loc liniștit ca să lucreze la invenția aia a lui.

INA : Credeți, chiar credeți ? Să fie oare scatiul verde ? E adevărat că se plîngea mereu că nu se poate ocupa de scatiul lui.

AURA : Vezi dragă ? ! Asta e.

INA : Totuși, n-aș crede.

AURA : Sunt convinsă că presupunerea mea e întemeiată.

INA : Nici nu vă închipuiți cit aș vrea să fie așa.

AURA : Nu va întârzia mult. S-ar putea să apară în orice clipă. Viu și nevătămat.

INA : Cum de nu s-au gândit nici Neagu și nici tovarășa Petra că tata s-a dus undeva să lucreze ?

AURA : ...Iua... Ești foarte tinăra, dar să vorbim ca între femei. Poate și tu ți-ai dat seama... Cumnată-mea e îndrăgostită de tatăl tău...

INA : Despre asta aș fi vrut să vă vorbesc și eu. Nu știam însă cum.

AURA : Ina, n-aș fi deschis această discuție. Vreau să te fac să pricepi că toată tevatura pe care au făcut-o aici pleacă numai și numai de la Petrișor. Ea l-a scos din minți și

pe Neagu. Nici nu era greu. Neagu ține foarte mult la tatăl tău. În plus, are o fantezie... Și ce fantezie... Pe lingă Neagu, Sherlock Holmes e un nimic. N-ai nici un motiv să te lași măcinată de temeri... De asta am venit și eu cu dișii. Mi-am dat seama cit sint de alarmiști și voiam, pe cit posibil să-i împiedic... Ai destule griji cu școala.

INA : Vă mulțumesc... Nu știu nici eu ce să mai cred. M-ați liniștit însă mult... Vă mulțumesc pentru tot.

AURA : Ne-am înțeles, Ina. Fii înțeleaptă. Ține-te de învățătură. Cînd se întoarce tatăl tău să avem eu ce ne lăuda.

INA : Vă promit... Și... încă ceva... M-am gândit, și tot nu știu dacă se cuvine să vă spun...

AURA : Atunci, mai gîndește-te.

INA : Dacă am început... Știți... Eu am fost cam nedreaptă eu Petrișor... Acum îmi pare rău.

AURA (dînd din umeri) : Ea ține eu adevărat la tatăl tău... După cite știu eu, el o apreciază ca om și bineînțeles ca inginer...

INA : Eu cred eu total altfel !

AURA : Dacă ar fi altfel, n-ar fi atît de nefericită... Dar nu avem dreptul să ne amestecăm în viața lor.

INA : N-am să mai fiu rea cu Petrișor.

AURA : N-ai nici un motiv să fii. Am plecat. Dacă intervine ceva nou, caută-mă. Am să mai trec pe aici. În control... La revedere, Ina. (Iese.)

INA (după ce o conduce pe Aura, revine, se oprește și rămîne nemișcată, visătoare) : ...Vino, tată... Vino cit mai repede...

ÎNTUNERIC

Tabloul 4

Colivia albă

În mijlocul scenei un pat alb de metal și cîteva elemente care sugerează o cameră-rezervă dintr-un spital.

În avanscenă, camera Inei.

INA (în avanscenă, la masa de scris) : ...Zbuciumată zi, tare zbuciumată... Spre seară am primit o scrisoare de la dragul meu... Și din cuprins și după ștampila poștei rezulta că era proaspătă... Chiar așa... Proaspătă-prospătuță. Și totuși nici un cuvînt despre tata... Ce puteam crede ? ! Să nu-l fi

întrebat nimeni despre tata ?... Toți îmi spusese că a fost căutat și acolo... Au vrut doar să mă liniștească ?... Bine, bine ar fi de înțeles... Dar domnișoara Chipăruș ?... Pentru ea pun mina în foc. S-o picuri cu ceară și tot n-ar minți... Am încercat să învâț. Degeaba, nu se lipea nimic de mine...

Am gustat din tortul pe care-l pregăteam pentru tata. Foarte bun... Mereu i-am dat tirocale, dar nici de tort nu prea aveam chef... Așa... Mă frământam gândindu-mă : unde s-a dus tata?... Oare ce-o fi făcînd?... SAVU (în halat de medic, intrînd în camera-rezervă, îl privește cîteva clipe pe Matei, care, absorbit, ajutîndu-se de o lupă, lucrează la o masă de servit la pat, pe care se află numeroase hîrtii. Pe pat, așezate în ordine, alte hîrtii și desene tehnice. Savu ia un desen de pe pat, îl privește și — dînd din umeri — îl pune la loc) : ...Frumos, stimabile. Foarte frumos ! Mi-ai transformat clinica în institut de proiectare.

MATEI : Nici nu v-am auzit intrînd, tovarășe profesor.

SAVU : Pe mine să nu mă iei cu profesor. MATEI : Cum să vă spun ?

SAVU (apăsînd insistent, repetat, butonul unei sonerii) : Tu, Matei, să nu faci cu mine pe naivul. Nici pe naivul, nici pe nebunul. MATEI : Cum să fac ? ! Se poate ? Cum să fac ? !

SAVU : Nici să nu încerci. Cu mine nu-ți merge. Eu sint chirurg și toți cuțitarii din categoria mea sîntem nebuni veritabili. Asta face parte din stilul meseriei noastre.

LIA (în uniformă de soră medicală ; intră precipitat) : Sunați, nu glumă ! (Observîndu-l pe Savu.) Iertați-mă, nu știam că sînteți dumneavoastră.

SAVU : Eu. Ce te miști așa greu ? !

LIA : Cît am putut de repede.

SAVU : Am să te învăț să zbori, soră. Văd că și de asta trebuie să mă ocup.

LIA : Am venit imediat.

SAVU : Fără vorbe ! Ce-i cu hîrtoagele astea aici ?

LIA : Acum le văd, tovarășe profesor.

MATEI (stringîndu-și grăbit hîrțiile și introducîndu-le în geantă) : Tovarășe profesor Savu, sora Lia nu are absolut nici o vină.

SAVU (lui Matei) : Te rog să nu mă brujezi !... Soră, să-ți intre bine în cap : dacă se repetă istoria asta, să nu te mai prind pe aici...

LIA : Dumnealui a insistat să-i lăsăm geanta. Și am crezut...

SAVU : Eu am dat un ordin !

LIA : Am crezut...

SAVU : Să nu mai crezi, că te trimit la mama ciorilor !

MATEI : Tovarășe profesor, vă rog să n-o nedreptățiți. Sora n-are nici o vină.

LIA : Nu-i nimic, tovarășe Matei. Lăsați.

SAVU : Nu-i duce te grija. Are ea ce face și acolo. La mama ciorilor. Să-i pună ventuze și lipitori. Aici e mai puțin simplu.

LIA : Nu se va repeta, tovarășe profesor.

SAVU : Aîți nu-ți ar mai trebui !... Colega Matei, ți-ai strîns toate hîrtoagele ?

MATEI (cu geanta în mînă) : Toate

SAVU : Vezi că-ți întorc pe dos buzunarele și de la halat și de la pijama.

MATEI (ridicînd brațele) : Poftiți. N-am ascuns nici o hîrtiuță.

SAVU : Soră, ia geanta și du-o în cabinetul meu. (Întinzîndu-i o legătură de chei.) Poftim cheile.

MATEI : Sint hîrtii la care țin.

SAVU : Am să-ți închid comoara în dulapul meu metalic.

MATEI : Nu-i nici o comoară. Doar niște schițe și hîrtii în legătură cu o idee a mea. Vă rog să mi le lăsați.

SAVU : Tu ești maniac, omule ? Dacă aș fi psihiatru, treacă-meargă, dar ca oculist n-am încotro.

MATEI : Aș vrea să le am aici.

SAVU : Măi Matei, am impresia că tu ai făcut o fixație.

MATEI : Nici o fixație. E un fel de idee a mea. Nu-mi fac nici o iluzie că aș putea-o realiza practic. Ca dovadă, toate hîrțiile astea le țin într-o mapă pe care am poreclit-o scatiu verde.

SAVU : ...Ihm ! Scatiu... Și încă verde. Dragă colega, nu-ți las nici un scatiu, nici verde, nici indigo, nici violet... Nu te știu eu pe tine ? ! Ți-am spus clar : n-ai voie să citești nimic.

MATEI : N-aș abuza, tovarășe profesor.

SAVU : Tot nu vrei să înțelegi ? Interdicție absolută. Trebuie să-ți odihnești ochii. Vrei derogare ? ! Să ți-o dea isteasta asta, dacă îi dă mina... Doar ți-a mai dat-o.

LIA : Vă rog, tovarășe Matei, dați-mi geanta. Nu vedeți, în capul meu se sparge.

MATEI (întinzînd geanta sorei Lia) : Luați-o, soră Lia.

SAVU : Du-o în cabinet. De săpunecală n-ai scăpat.

LIA : Mulțumesc. (Iese.)

SAVU : Ești îndărătnic ca un egnus mulus — ca să nu-ți spun catir... Cred însă că te-ai convins : aici cuvîntul meu e lege.

MATEI : ...Va fi destul de greu... Inactivitate, oprit de la citit... Mă vor copleși gîndurile...

SAVU : Dacă aș putea ți-aș suprima și gîndurile. N-am ajuns încă așa departe cu știința. Dar te pun eu pe somnifere. Și dacă tot nu te potolești, te țin inbandajat la ochi pînă la operație. Preventiv.

MATEI : Nu va fi nevoie... Ați hotărît cînd mă operați ?

SAVU : Deocamdată mi-am făcut timp să discut cu tine. De asta sint aici.

MATEI : Și operația ?

SAVU : Măi Matei, tu mă enervezi !

MATEI : N-aș fi crezut.

SAVU : Mă enervezi mereu și-mi faci greutăți.

MATEI : Tovarășe profesor, imi pare foarte rău...

SAVU : Tovarășe profesor în sus, tovarășe profesor în jos. Am să încep chiar cu asta. Am să ți le torn direct.

MATEI : E cel mai bine.

SAVU : Ar trebui să te săpunesec zdravăm de tot.

MATEI: Te rog, cite socotești că mi se cuvine.

SAVU: Cu leșie și cu clăbuc din gros. Cum ne săpunea bunica pe vremuri. Ne-am scăldat amândoi în același ciubăr și în schimb acum mă tot pisezi cu tovarășe profesor...

MATEI: Ești mare profesor.

SAVU: Ți-ăș spune eu una... Măi, eu pentru tine nu sint decât Savu. Nici profesorul, nici doctorul Savu. Simplu: Savu.

MATEI: Au trecut atâția ani... Drumurile ni s-au despărțit.

SAVU: Ne-am ajuns amândoi. Eu mare profesor, tu mare ciocănar.

MATEI: Nu-i tot una.

SAVU: În condițiile vieții moderne, de la Hefaistos la Asklepios, sintem cu toții meșeriași. Tuturor ne este solicitată și mintea și palma.

MATEI: Nu în egală măsură.

SAVU: Asta e foarte greu de cîntărit. Poate chiar imposibil, dragă Hefaistos.

MATEI: Mă cam supără cînd îmi spui Hefaistos.

SAVU: De ce? Zeul vostru al fierarilor e foarte simpatic. Tu ești urmașul lui. Pentru noi ești un al doilea Hefaistos. Te-au numit așa chiar și într-un articol. L-am citit și eu.

MATEI: Floricele gazetărești.

SAVU: Mie mi-a plăcut. Dar dacă nu vrei, n-am să-ți mai spun, Renunț. N-am fost însă nici ironic și nici invidios. Sint și eu doctor, profesor, dar nici pe departe nu sint cunoscut ca tine. Și găsește asta firesc. Așa că tu să nu faci cu mine pe modestul.

MATEI: Nu știu care din noi doi o face.

SAVU: Eu nici nu mă gîndesc. În breasla mea eu nu sint printre cei din urmă. Ba dimpotrivă. De asta ai venit și tu la mine.

MATEI: Nu numai pentru asta.

SAVU: Nu știu. Parcă ai vrea să uiți prietenia noastră de o viață.

MATEI: Am venit cu toată încrederea.

SAVU: Sint bucuros, dar tot am un dinte pe tine.

MATEI: Hirtoagele mele?

SAVU: Și ele, dar nu numai ele.

MATEI: Ce-am mai făcut?

SAVU: Multe! Nu da din umeri... Unele ușoare, altele mai puțin. Ce ți-am spus n-a fost decât începutul...

MATEI: Introducerea.

SAVU: Da, da. Fără introducere ar fi mai greu să ți le spun pe toate... M-am gîndit și cred că trebuie să te avertizez... Căzul tău e unul deosebit.

MATEI: Asta ține de pregătirea suflească?

SAVU: N-ai greșit... Cred că e bine să nu-ți ascund nimic... Încep prin a-ți reproșa că ai adoptat față de mine o atitudine de distanțare.

MATEI: Credeam că asta am lămurit-o.

SAVU: Pe naiba! Toată clinica știe că sintem prieteni și neamuri. Le-am spus-o chiar eu. Nu-mi place ca tu să mă tratezi protocolar. Nu-mi place și nici nu-mi convine.

Mă faci să apar în ochii tuturor drept un îngîmfat și un dezumanizat.

MATEI: Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte!

SAVU: Nu sări! Pentru mine nu acesta este aspectul cel mai important.

MATEI: Ce-am mai făcut?

SAVU: Toate politețurile tale față de mine sint deliberate. Vrei să stabilești între noi relații stricte, de la pacient la medic. Relații cit mai reci. Am înțeles și resping această tentativă.

MATEI: Nu-i chiar așa... Cum să mă mai justific?!

SAVU: În fond e și asta o recunoaștere... În schimb ai profitat de situație și ai determinat-o pe deșteapta asta de soră să-ți lase geanta cu birtoage.

MATEI: Asta o resping net și în totalitate!

SAVU: N-ai decît. Însă ți pretind să nu uiți că ți-am interzis să citești.

MATEI: Nu mi-am închipuit că e o interdicție totală... Te rog s-o ierți pe soră. E numai vina mea.

SAVU: Am să-i trag o pleafură de n-o s-o uite nici cînd va ajunge străbunică. Dar **asta-i altceva... M-ai adus însă unde trebuia: la vina ta. La vina ta de neiertat... Te-am avertizat nu o dată la ce te poți aștepta. Te-am prevenit și după ce ai suferit traumatismul. Acum trei luni ți-am spus că e nevoie să fii operat imediat. De ce nu m-ai ascultat?**

MATEI: N-am putut. S-au ivit atitea și atitea. Mi-a fost imposibil.

SAVU: Știi în ce situație ai ajuns?

MATEI: Probabil că e destul de serios... Cu dreptul aproape nu mai vîd. Mi-a slăbit foarte mult și vederea celui sting. Din ce în ce mai prost... S-a agravat neașteptat de repede... Nu mai sint sigur de ce fac...

SAVU: Retina ochiului drept e aproape complet desprinsă.

MATEI: Sint hotărît, Savule. Operează-mă!

SAVU: În sfîrșit, te-ai hotărît.

MATEI: Cînd mă **operezi?**

SAVU: Trebuie să te mai pregătesc.

MATEI: Cît mai repede, cit mai repede. Nu mai pot.

SAVU: Să zicem citeva zile... Să vedem.

MATEI: Și după aceea?

SAVU: După operație?...

MATEI: Da. Cît va trebui să rămîn în spital?

SAVU: În mod obișnuit cam două săptămîni.

MATEI: Nu s-ar putea mai puțin?

SAVU: Nu.

MATEI: Mult, foarte mult. Am atitea...

SAVU: ...Spune-mi, te rog, i-ai anunțat pe ai tăi?

MATEI: Deocamdată nu... După operație am să-i anunț... Să știe unde sint și ce-i cu mine. N-aș vrea să-i îngrijoresc pe copii înainte de a fi absolut necesar.

SAVU: Pe altcineva nu ai?...

(După gestul evaziv al lui Matei.) Nu insist din indiscreție... Cineva mai apropiat.

MATEI: ...Nu... Nu... Nu am dreptul să împovărez pe nimeni cu necazurile mele.

SAVU: ...Trec anii, Matei... Te vei trezi deodată singur. Singur și la greu... Ți-o spun eu unui frate.

MATEI: Știu, știu. Cunoști situația mea... O mamă cum a fost biata mea nevastă nu putea fi înlocuită... Copiii erau încă mici... Am socotit că e mai bine pentru ei să-i cresc eu singur... Cind s-au făcut mai mari au intervenit alte piedici și iar nu s-a putut.

SAVU: ...Înțeleg.

MATEI: Tu mai bine decît oricare. Știi cit a fost de tristă copilăria mea... A doua mamă.

SAVU: ...Copiii sînt acum mari.

MATEI: ...Fata are nevoie de mine mai mult decît oricînd... Am motive să cred că, din fericie, nu s-a întîmplat nimic grav... Adevărul este că nu mi-am făcut întreaga datorie de părinte... Există și un suflet pe care l-aș dori lîngă mine... Așa cum sînt, nu-i nimic de făcut... De munca mea nici nu mai pomenesce... Dacă nu mă vindec nu știu ce se va alege...

SAVU: Tu, Matei, ești un bărbat tare.

MATEI: Trebuie să fiu. Spune-mi deschis, Savule, ce e cu mine?

SAVU: ...Într-un anumit fel ți-am și spus... Operația poate reuși... Nu-ți pot însă ascunde că există și destule riscuri... Ai întîrziat cam mult.

MATEI: Pierd ochiul?!!

SAVU: Cîteodată intervin complicații și în cazurile cele mai banale... Nereușita operației poate avea efecte agravante și asupra celuilalt ochi... Și totuși operația e inevitabilă... Singura șansă...

MATEI: ...Singura șansă... Singura și ultima... Operează-mă... Un infirm e o povară chiar și pentru cei mai apropiați... Operează-mă!... Orice s-ar întîmpla nu voi rămîne nimănui povară.

SAVU: Ce să înțeleg prin asta?

MATEI: Ce trebuie!

SAVU: Nu te operezi!!

MATEI: De ce Savule, de ce nu?

SAVU: Du-te la cine vrei. Eu nu te operezi.

MATEI: Tu sau nimeni.

SAVU: Eu nu!

MATEI: Am înțeles. E mai convenabil pentru tine să-mi pierd vederea fără ajutorul bisturiului tău.

SAVU: Bine că mă jignești. Ești un inconștient, un iresponsabil! Ai ajuns în halul în care ești din vanitate și din orgoliu! Totdeauna te-ai crezut de neînlocuit. N-ai avut timp. Marele și unicul meșter. Hefaiștos! Refuzi să fii numit așa din falsă modestie. În realitate te crezi un fel de demiurg. Ești plin de vanitate și de orgoliu.

MATEI: Savule... Dragostea și devotamentul pentru muncă au rădăcini curate.

SAVU: Cavintele, chiar dacă sînt frumoase, tot cuvinte rămîn. Faptul rămîne fapt: ți-ai bătut joc de ochii tăi. Eu repar oameni,

pentru mine oamenii sînt mai de preț decît toate mașinăriile tale. Și-am învățat să nu uit că tot ce fac eu mai pot face și alții, unii poate chiar mai bine. Dar tu? Tu ești indispensabil... Cu cit ești mai util, cu atît nu ai dreptul să uiți că ai îndatoriri față de tine, față de toți... Ai amîntit și de povară... Povară... Am înțeles... Nu m-aș fi așteptat din partea ta!...

MATEI: ...Judecă-mă... Ai tot dreptul să mă judeci. Dar nu acum. Trec prin momente prea grele. Trebuie să mă operezi... Te rog, Savule!

SAVU: Să te operezi???!

MATEI: Ce să-ți mai spun? Cum să te mai rog? Să-ți cer iertare?

SAVU: Bine!... Pun însă două condiții prealabile.

MATEI: Le primesc, oricare ar fi.

SAVU: Nu, nu așa. Ascultă-mă și să-mă răspunzi după ce te vei fi gîndit.

MATEI: Te ascult.

SAVU: ...Nimic despre povară. Nici fapte și nici măcar un cuvînt. Niciodată, Matei.

MATEI: ...Nimic.

SAVU: ...Iar de va fi să fie, să-ți porți povara fără să ne dezamăgești pe cei care te iubim și te prețuim. Chibzuiește.

MATEI: ...Cu toți bolnavii tăi procedezi la fel?

SAVU: Numai cu cei care mi se par că seamănă cu mine... Cu ceilalți, de la caz la caz... La revedere, Matei! (Iese.)

MATEI: La revedere... (Pășind îngîndurat.) ...La revedere... La revedere... Două cuvinte... Două înțelesuri... Totul sau nimic... (Bătăi în ușă.) ...Intră!

LIA (intră aducînd o casoleță medicală): Trebuie să vă fac o injecție, tovarășe Matei. (Deschide casoleta, mînuiește seringile.)

MATEI: Soră Lia, te rog foarte mult să mă ierți.

LIA: Vina e mai mult a mea. N-ar fi trebuit să vă las geanta. Am încăleat regula.

MATEI: Nu mi-am dat seama de gravitate.

LIA: M-ați rugat atît de mult. Eu, vă spun drept, am crezut că aveți în geantă obiecte de ale dumneavoastră. Din acelea personale. Cu de-alde alea nu-i chiar așa de strict. Nici prin cap nu mi-a trecut că ați venit aici cu un maldăr de hirtii. Le-ați mai și înșirat pe toate... (Ocupată cu seringile.) ...Nici asta nu merge...

MATEI: Am încercat să-i explic tovarășului profesor...

LIA: De pomană, tovarășe Matei. Doi ani, două luni și douăzecișidouă de zile numai cu geanta o să mă piseze. Dacă nu fac altă poznă între timp.

MATEI: E atît de sever?

LIA: Trece, tovarășe Matei. Trece și asta... Are o limbă de să te ferească Dumnezeu. Mai rea decît biciul. Da' numai în legătură cu serviciul. Altfel, poți să-l pui la rană... E o blestemăție cu seringile astea. A treia care se blochează.

MATEI : Prost lucrare.

LIA : Să nu credeți. Sint chiar foarte bine lucrate... Dar mereu ne dau de furcă.

MATEI : Dacă sint bune de ce se blochează ?

LIA : E o întreagă poveste... Sint din două loturi. La început noi nu ne-am dat seama... Ce-i drept, e meritul lui bărbatu-meu. Lui i-a dat prin minte... Asta cred că am nimerit-o... Da... Același lot și cilindrul și pompa... Într-o clipă vă fac injecția... Puteți să vă suflecați mîneca... Cît mai sus, vă rog.

MATEI (vădit interesat) : O clipă ! Dă-mi voie, soră Lia, să mă uit și eu le seringile dumitale.

LIA : Uitați-vă, numai să nu le atingeți. Sint sterilizate.

MATEI (aplecat asupra cazoletelor) : Ai zice că sint toate absolut la fel. Evident, cele de aceeași capacitate.

LIA : Par și chiar sint, și totuși nu sint. Pînă una-alta să vă fac înțepătura.

MATEI (scoțînd lupa din buzunarul halatului) : Încă puțin. Să le privesc mai bine.

LIA (observîndu-i lupa) : Cu lupa ? !... Mi-ați tras chiulul cu lupa... V-o iau, tovarășe Matei. A doua oară nu mai merge !

MATEI : Ți-o dau imediat. Numai o clipă să mă uit la ele...

LIA : Sinteți la fel ca bărbatu-meu. Așa e și el, îl interesează toate tinichelele.

MATEI (sfîrșind examinarea seringilor) : Tip identic.

LIA : Aceleași. Dar, eum v-am spus, din două loturi. După atîtea sterilizări nu se mai cunosc cele vechi de cele noi.

MATEI : Foarte interesant.

LIA : Să vă fac injecția tovarășe Matei.

MATEI : Îndată, îndată... Ce e soțul dumitale ?

LIA : Mecanic și el.

MATEI : Lucrează la instrumentar medical ?

LIA (fudulă) : Nu... Mecanică fină.

MATEI : Și ți-a spus de seringi ? Ce ți-a spus ?

LIA : Să vă fac injecția, tovarășe. Am și tras fiola.

MATEI : Nu cumva e vreun somnifer ?

LIA : Somniferul mai tîrziu. Asta e în vederea operației. Un coagulant. Mai mult vitamină K.

MATEI (întinzîndu-i brațul) : Dă-i drumu'.

LIA (injectîndu-l) : O fac încet, altfel cam ustură.

MATEI : Soră Lia, ce ți-a spus soțul dumitale despre seringi ?

LIA : Ce să spună ? !... (Sfîrșind injectarea.) Gata... Să vă fie de leac.

MATEI : Mulțumesc... S-a mirat cînd i-ai spus de seringi ?

LIA : Ei, nu. Eu mă miram ! Ziceau că sint din cele pentru export și fiind colo...

MATEI : Pentru export ? !... Lot special... La fel și caruselul... Cum de nu m-am gîndit ? !

LIA : Ce-ați spus, tovarășe Matei ?

MATEI : Nimic... Lot special... Lot pentru export...

LIA : Eh, mare lucru, un pic mai nichelate. În rest, aceleași.

MATEI : Soțul dumitale, el ce spunea despre seringi ?

LIA : Ce vă bateți capul cu ele ? ! Zău dacă face...

MATEI : Merită, soră. Știu eu de ce mă interesez. Fii te rog bună și spune-mi tot ce-ați discutat în privința seringilor.

LIA : N-am discutat. M-a sfătuit să nu schimbăm pistoanele între ele. Cele vechi la verhi, cele noi la noi. Le-am spus și colegilor. O vreme a mers bine. Acum s-au amestecat și nu le mai deosebim. Le potrivim iar la nimerală.

MATEI : Extraordinar ! Să-i spui soțului dumitale că are un cap grozav. Îi mulțumesc din toată inima.

LIA : Cap are, ce-i al lui, e-al lui. Dar de ce să-i mulțumiți dumneavoastră ?

MATEI : Mulțumește-i, mulțumește-i. Ți-a vorbit cumva de dimensiuni, de vreo măsură ?

LIA : Ce amestec au aici măsurile ? Tovarășe Matei, nu vă supărați, nu cumva v-ați obosit peste orice margini ?

MATEI : Nu, nu, fii pe pace.

LIA : Ar fi bine să vă culcați puțin. Încercați să dormiți.

MATEI : De somn îmi arde mie ? !

LIA : Bine ar fi să nu vă mai zbuciumați atît... (Dă să plece dar se oprește.) Cît pe ce să uit : lupa, tovarășe !

MATEI : Lupa ți-o dau, dar am și eu o rugămintă, soră.

LIA : Cu toată plăcerea.

MATEI : Soră, ajută-mă să ies puțin de aici. Din colivia asta albă. Dă-mi hainele, soră.

LIA : Colivie ? !... Să pleci ?... Dumneata ai înnebunit de-a binelea.

MATEI : Dacă nu-mi dai hainele, fug așa cum sint.

LIA (încercînd să iasă) : Păcatele mele, așa ceva n-am mai pățit.

MATEI (înterpunîndu-se între Lia și ieșire) : Soră Lia, nu te speria. Sint tot atît de teafăr ca dumneata.

LIA : Eu țiip, tovarășe !

MATEI : N-ai decît. Ai să te faci de ris. Nimic mai mult. Și-ar fi păcat de dumneata. Trece drept o soră pricepută.

LIA : Nu mă lua cu zăhărelul...

MATEI : Ești femeie cu judecată. Pari și înimoasă. Arăt eu a om care și-a pierdut mințile ?

LIA : Mulți nu par...

MATEI : Soră Lia, fii femeie de înțeles. Nici n-am înnebunit și nici nu sint un apucat, dar trebuie să rezolv neapărat ceva.

LIA : Și ți-a venit așa deodată ?

MATEI : Da, deodată. Dumitale nu ți s-a întîmplat să găsești pe neașteptate răspuns la ceva care te rodea de mult ?

LIA : Ei da, și ? !

MATEI : Asta mi s-a întîmplat și mie acum. Cred că am găsit o soluție pe care o caut

de mult. Mulțumită chiar bărbatului dumitale.

LIA : Ce are omul meu cu năzărelile dumitale ?

MATEI : Mi-ar fi cam greu să-ți explic. Dar, dacă vrei, am să încerc.

LIA : Nu te obosei că eu hainele tot nu ți le dau. Așteaptă până mâine și cere voie de la tovarășul profesor.

MATEI : Nu pot aștepta. E ceva deosebit de important.

LIA : Oricît ar fi.

MATEI : Soră Lia, înlesnește-mi să mă duc pînă la uzina de mașini unelte. E aici în cartier. În cel mult două ore sînt înapoi.

LIA : Nu-mî cere ce nu pot. Nici pentru cîinci minute nu te-aș lăsa.

MATEI : Soră Lia, ești soție de mecanic.

LIA : Sînt, și ce dacă sînt ?

MATEI : Ce-ai zice dacă la uzina unde lucrează soțul dumitale s-ar întîmpla o încurcătură mare ?

LIA : La ei la uzină merg toate ca pe roate.

MATEI : Și dacă totuși ? ! Dacă s-ar ivi ceva neașteptat ? Ceva care ar putea să le întoarcă toată munca pe dos și omul dumitale ar fi singurul, absolut singurul, care ar putea opri toată încurcătura ?

LIA : Pe mine, tovarășe Matei, să nu mă iei pe coarda simțitoare.

MATEI : Bine, nu te iau. Într-un anumit fel chiar te și înțeleg. Teamă de profesor trage pentru dumneata mult mai greu decît muncă

indolcor care lucrează la una din marile noastre uzine.

LIA : Te pricepi să frigi oamenii.

MATEI : Cred că tot atîta cît și bărbatul dumitale.

LIA : Iar îl amesteci. Zău, nu face, tovarășe Matei.

MATEI : Dacă el ar fi în locul meu ți-ar vorbi la fel.

LIA : Ce-i drept sînteți cam de același soi. Mi-am zis de cum te-am văzut.

MATEI : Soră Lia, o dușă și-o venită. Mă întorc într-o goană... Geanta mi-ați luat-o, mai bun zălog nu ți-aș putea lăsa.

LIA : ...Mă vîri la greu impas...

MATEI : Nici pasărea n-o să știe.

LIA : Pasărea ca pasărea... Doctorul de gardă și internul... Iese bucluc.

MATEI : Adă-mi hainele, soră Lia... Ușa de la camera unde le țineți, las-o deschisă...

Dumneata nu știi nimic... Un mecanic ca mine e în stare să descuie orice ușă... Dacă se află ceva, așa le spui. Dar n-o să se întîmple nimic.

LIA : ...Of, of... Tovarășe Matei, așa, pe cuvînt de mecanic, arde dacă nu pleci ?

MATEI : Arde !

LIA (îndreptîndu-se spre ieșire) : ...Nu degeaba ai nume de meșter mare... M-ai sucit pîuș și pe mine. (Iese.)

MATEI (făcîndu-și pregătiri de plecare) : ...Cum de nu m-am gîndit... Ochii și timpul... Timpul care fuge...

ÎNTUNERIC

Tabloul 5

Trandafiri pentru tata

Locuința meșterului Matei.

INA (în avanscenă, la masa de seris) : ...Nu mă așteptam ca domnișoara Chipăruș să vină atît de repede în control... M-am bucurat cînd a apărut... Tot gîndindu-mă la tata aproape că dădusem gata tortul... Dar mai aveam... Nu mult, puțin... Eram curioasă ce va spune domnișoara Chipăruș despre opera mea. Era primul meu tort. De nuci și cu ciocolată din gros. (Dispare cîteva clipe, după care intră în încăperea lui Matei, aducînd o tavă cu două felii de tort ; se

îndreaptă către Aura care e așezată în „fotoliul de onoare“) ...Am emoții, mi-e teamă că n-o să vă placă... (Îi dă una din farfuriile AURA : Să vedem, dragă. Să vedem. (Gustă din felia de tort.) ...Merge... Poate ar trebui să fie puțin mai înșiropat... Dar merge.

INA : S-a mai uscat. L-am făcut de cîteva zile. Pentru reîntoarcerea tatei...

AURA : Ți-a reușit, Ina. E bun... Chiar foarte bun.

INA : Sînt mulțumită că vă place.

AURA: Tu de ce nu-ți măninci felia?

INA: N-aveți grijă de mine. Vă rog serviți-o dumneavoastră și pe a doua.

AURA: Imposibil. Nu mai pot.

INA: Ați spus că vă place.

AURA: Da, dar mă fereșc de prea multe dulciuri.

INA: Eu încă nu, dar... (Se întrerupe din cauza unor zgomote ce se aud dinspre intrarea în locuință; cu vocea bucuriei.) Ascultați! E tata, numai el... Tata! Tata!... S-a întors tata! (Iese în goană.)

AURA: Bine că s-a sfârșit. (Depune farfuria.)

INA (reintrind eu Matei): Tata, tovarășă profesoară. Am știut că e tata.

MATEI: Bună seara, tovarășă Dinu.

AURA: Bună seara și bun sosit.

MATEI: Bine v-am găsit.

AURA: Ne-ai pus pe jar, tovarășe Matei. Pe Ina și pe toți.

INA: Nu-i nimic. Bine că ai venit.

AURA: Pleci, nu știe nimeni de dumneata...

MATEI: Mda, mda, așa s-ar părea.

INA: Ce să-ți dau, tată? Trebuie să fii flămând. Am de toate.

MATEI: Nimic.

AURA: Ai procedat mai mult decât surprinzător, tovarășe Matei. După cele ce-am discutat împreună, îmi pot îngădui să-ți o spun.

INA: Nu acum, vă rog nu acum.

AURA: Bine, bine. Nu vreau să vă tulbur revederea. (Schimbând gestul de a se ridica.)

MATEI: Te rog rămâi, tovarășă Dinu. Se cuvine să dau unele explicații.

AURA: N-am pretins nimic. Am făcut o simplă remarcă.

MATEI (așezându-se vădit obosit): Nu te țin mult. Doar câteva cuvinte.

AURA: Cred că e mai bine să lăsăm pe altă dată. Abia ai sosit. Probabil că drumul te-a istovit.

MATEI: A fost mai mult plictisitor. Am călătorit cu un tren personal, mai era și aglomerat.

AURA: Ina, fă-i repede un ceai de tei. E suveran pentru orice.

MATEI: Doamne păzește, îmi fac o cafea cum știu eu.

INA: Am și pus ibricul. (Supraveghează ibricul de pe reșoul așezat pe o latură a bancului.) Fierbe îndată.

MATEI: Țista e leacul meu. Pentru mine o cafea bună e un adevărat tonic.

AURA: Noi avem o noutate care cred că te va remonta cu totul.

MATEI: Serios?!

AURA: Ce zici, Ina, îi spunem?

INA: Așa, deodată?

AURA: De ce nu? Ce s-o mai așteptăm?

MATEI: M-ați făcut curios.

INA: Spuneți-i dumneavoastră. Mie îmi vine mai greu.

AURA: S-ar cuveni să-i spui chiar tu.

INA: M-am emoționat și-mi dă și cafeaua în foc.

MATEI: Nu vă mai îndemnați.

AURA: Rine... Află, tovarășe Matei, că s-a lămurit ce a făcut Ina în orele cind a lipsit de la școală.

MATEI: Interesant.

AURA: Impresionant!

INA: Nu-i chiar așa.

AURA: Ba da... Află că se ducea să îngrijească un bătrîn care suferise un accident. Un bătrîn imobilizat în gips. Care nu avea pe nimeni pe lângă el.

INA (dându-i lui Matei ceașca de cafea): Cafeaua, tată.

MATEI (soarbe din cafea): Mă așteptam să fie mult mai rea.

INA: Vai, tată.

MATEI: Vorbeam de cafea. E acceptabilă... Vasăzică Ina și-a descoperit vocația.

AURA: Tovarășe Matei nu e cazul să fii ironic.

MATEI: Dacă reușește să termine școala se poate angaja infirmieră. Calificarea văd că a și făcut-o. Calificare prin practică.

INA: Nu, tată. Am să învăț ca să-ți aduc patalamaua care-ți place ție. Dealtfel așa vrea și el.

MATEI: Care el?

INA: El, știu tu... Motăncel.

MATEI: Și el, el ce spune despre toată povestea asta?

INA: Nimic. Habar n-are. A plecat la mili-tarie exact acum patru luni și douăzeci și opt de zile, iar eu am lipsit de la școală doar în ultimele trei luni.

MATEI: Nu i-ai scris nimic?

INA: Nu. E secretul meu. Așa am hotărât noi, să nu-i spunem nimic lui Motăncel.

MATEI: Care voi?

AURA: Tovarășe Matei, să-ți explic: bătrînul pe care l-a îngrijit Ina este chiar bunicul lui Motancea. N-ar fi servit la nimic să-l anunțe pe băiat despre ce i s-a întâmplat bătrînului. L-ar fi îngrijorat inutil...

MATEI: Sint lămurit... Vasăzică nu e vorba nici măcar de vocație?

INA: Bunicul e un om minunat. Și e bunicul nostru.

MATEI: Al vostru?

INA: Va fi și al meu. La spital nu aveau ce-i mai face. Își dorea să stea în culcușul lui. Înțelege tată, nu are pe nimeni. Sint doar ei doi: bunicul și Motăncel. Nu-l puteam lăsa singur pe bunicu'. L-am îngrijit cum m-am priceput mai bine...

AURA: S-a restabilit complet. I-am făcut și eu o vizită acum două zile. E înduioșător ce mult s-a atașat de Ina.

MATEI: Știu. Mi-a spus bătrînul și mie. INA (explozie de surpriză): Ție????

AURA: Ce figură! Ne lași să-ți povestim, ne lași să ne frământăm și dumneata știi. Sint stupefiată. E curată bătaie de joc!

MATEI: Depart de mine un astfel de gînd. Mi-a făcut plăcere să mai aud încă o dată. Și mai ales direct din gura Inei. Atita tot. Pentru mine nuanțele nu sint fără interes.

AURA: Și ești satisfăcut?

MATEI : Oarecum da... Ina, știi bine că au destule griji, ai fi putut să mă scutești de cea mai grea.

AURA : Te-ai hotărît să-i dai prioritate ?

MATEI (Aurei) : Mulțumesc, mulțumesc că-mi reamintești... Ina, de ce nu mi-ai spus de la început.

INA : Știi tu singur de ce... Și fiindcă nu m-ai luat cu binișorul... M-ai făcut și giscă.

MATEI : Nu-mi amintesc.

INA : M-ai făcut, m-ai făcut. Eu sufletistă sint, dar giscă nu.

MATEI : Am fost probabil enervat.

INA : Te iert.

MATEI : Tu pe mine ? !

INA : De ce nu ? ! Chit pe chit. Eu pe tine și tu pe mine.

MATEI : De asta ce mai spui, tovarășă Dinu ?

AURA : Trebuie să mă mai gîndesc. N-am încă toate elementele. Să nu uit : cînd ai vorbit cu bătrînul Motancea ?

MATEI : Săptămîna trecută, în noaptea cînd am plecat. Nu puteam amina călătoria. De la Ina n-am putut scoate nimic. Nu aveau decît o singură soluție, M-am dus la uzina lui Motancea. Voiam să aflu cît de cît ce e cu el, ce fel de om este.

INA : Pe mine nu m-ai crezut.

MATEI : Ina, la vîrsta ta e imposibil să fii obiectiv cu cel pe care îl iubești...

AURA : Te rog, te rog, fără discriminări și prejudecăți ! Ceea ce spui dumneata este valabil pentru toate vîrstele. Și îndeosebi pentru bărbăți.

MATEI : Mda, mda... N-a fost greu să aflu că Motancea locuiește împreună cu bunicul său. Am năvălit peste bătrîn în plină noapte. Mi-a fost penibil, dar ce puteam face ? Bătrînul nu s-a supărat. Dimpotrivă, m-a înțeles. N-ar mai fi terminat de povestit. Dacă mă potriveau, aș fi pierdut și trenul. E un om dintr-o lăcată.

INA : Te-ai convins, tată ?

MATEI : Pe nepotu-său să-l văd !

INA : Motăncel e leit bunicul...

MATEI : Tu ce-ai să spui ? ! Bătrînul mi-a mai adus înima la loc. Mi-a plăcut.

AURA : Și mie, dar n-aș fi crezut că bătrînul Motancea e un motan așa de ascuns. Cînd am fost deunăzi cu Ina la el, n-a pomenit nici un cuvînt despre vizita dumitale nocturnă.

MATEI : Eu l-am rugat să nu-i spună nimic nici Inei, nici altcuiva. Pentru un tată e umilitor cînd e pus în situația să facă astfel de anchete. La început eram hotărît să nu vorbesc nimănui... Și totuși v-am spus...

AURA : Mai bine.

MATEI : M-am gîndit că e necesar ca Ina să știe că nu trebuie să-mi ascundă niciodată nimic.

INA : Iartă-mă, tată.

MATEI : Vino lingă mine. Sărută-mă și mai fă-mi o cafea.

AURA (ridicîndu-se) : Acum chiar plec. La asta nu mai rezist. Sint și eu sufletistă, cum spune Ina.

MATEI : Ina, te rog du-te și tu cu tovarășă Dinu. Dă un telefon la uzină. Eu l-am căutat pe Neagu de cum am coborît în gară. L-am lăsat vorbă să vină aici. Văd că întîrzie.

INA : Dau eu de el.

AURA : Nu-i nevoie. Petrișor e acasă. Ți-l găsește ea imediat.

MATEI : Tovarășă Petra e acasă ?

AURA : Sigur.

MATEI : Atunci merg eu cu dumneata. Am treabă și cu Neagu și cu ea.

AURA : Nu-i nevoie, în cîteva minute Petrișor e aici. Il anunță ea și pe Neagu. Dumneata abia ai picat de la drum.

MATEI : Fie și așa. E ceva urgent.

AURA : Nici o grijă. Ți-o expediez cu viteza luminii. Bună seara.

MATEI : Rumă seara și mulțumesc pentru toate.

AURA : Ina, te pup, să fii oiță blindă (Iese.)

INA : Da, da. (Supraveghînd ibricul de pe reșou.) ...Oiță birsană... Cafea năzdrăvană.

MATEI : Ce bodogănești acolo ?

INA : Descint cafeaua ca să nu dea în foc. Am pus ibricul mare. Să fie, dată tot vin și ăia.

MATEI : Foarte bine.

INA : Te rog frumos, să-ți dau ceva de mincare.

MATEI : Crede-mă că nu pot.

INA : Ți-am pregătît o mulțime de bunătăți.

MATEI : A, da, mi-a spus bătrînul Motancea că i-ai și gătit.

INA : De ce nu ?

MATEI : Te lauda că știi să gătești foarte bine. De unde ai învățat ?

INA : De la mimeni. Mai întreb, le mai învîrt, și-mi iese. Probabil am bosă. Cred că am moștenit-o de la tine.

MATEI : De la mine ?

INA : Da. În definitiv e tot un talent tehnic. MATEI : Mai știi ? S-ar putea... Mie nu mi-ai gătit niciodată.

INA : Vezi cum ești ? Te-am rugat de nu știi cîte ori și n-ai vrut să gusti din gbi-moaștele mele. Nici acum n-ai vrut. Tu n-ai nevoie de mine.

MATEI : De ce spui asta ? ! Nu te-am încurajat, fiindcă treaba ta e alta : să înveți.

INA : ...Harnică la învățătură, face supă și friptură. Așa serie și pe șervetele care se agață în bucătărie.

MATEI : Toate drăciile îți trec prin cap.

INA : ...Petrișor gătește foarte bine. Te-am auzit de multe ori lăudînd-o.

MATEI : Ce-i cu cafeaua ?

INA : E gata. (Umple o ceașcă și i-o duce.) Iar nu știi cum am nimerit-o.

MATEI (sorbind din ceașcă) : E foarte bună... Ina, tu l-ai mințit mereu pe bătrînul Motancea.

INA : Vai, tată, cum poți spune asta ?

MATEI : Bătrînul a rămas foarte surprins cînd a aflat că din cauza lui ai lipsit de la școală. Îi spuneași ba că ai școală dimineată, ba că după amiaza.

INA : Ce să fac, tată ? Trebuia să-mi adaptez programul după nevoile lui.

MATEI : Asta-i adaptare ?

INA : Eu nu am obiceiul să mint. Dar citeodată mai trebuie să te strecoari. Asta nu-i minciună de-adevăratelea. Așa e viața. Parcă tu nu știi. Și tu ai spus că te întorci după două zile și ne-am zburciurat, neștiind unde ești și ce e cu tine.

MATEI : Intenționez să mă întorc imediat. Am întîrziat fără voia mea.

INA : Am fost foarte îngrijorată. Foarte, foarte.

MATEI : Excelentă cafeaua ta.

INA : Nu schimbă vorba. Te-au căutat și de la uzină.

MATEI : Eram aproape sigur că așa se va întîmpla.

INA : Au răscolit peste tot.

MATEI : De ce să răscolească ?

INA : Pentru scațiul verde.

MATEI : Pentru scațiu ? Numai pentru scațiu ?

INA : Da.

MATEI : Ce le-o fi venit așa deodată ? !

INA : Trebuia să pleci la centru. O consfătuire pentru inovații. Era foarte urgent.

MATEI : În ce mă privește nu e nici o grabă. Scațiul meu e viu numai pe hirtie. Nu zboară decît în capul meu. Scațiu a fost, scațiu rămîne. Mereu am încercat să scot ceva din el. Nu vrea.

INA : L-ai luat cu tine ?

MATEI : L-am luat.

INA : Frumos... Pleci cu scațiul și pe mine mă lași singură.

MATEI : Fată dragă, fiecare cu scațiul lui.

INA : Să nu glumești, tată. Sint foarte supărată pe tine. În loc să te odihnești tu fugi de acasă ca să lucrezi.

MATEI : N-am lucrat, Ina, n-am plecat de dragul scațiului. Am avut altele...

INA : De ce nu-mi spui ?

MATEI : Cînd voi socoti că e nevoie, îți voi spune.

INA : Cred că nu va mai fi necesar. Am înțeles eu singură.

MATEI : Ce-ai înțeles ?

INA : Ne-am zăpăcit de cite presupuneri am făcut, și eu și ceilalți. Acum însă știu ce-a fost eu plecarea ta. Dacă nici de scațiu nu-i vorba, sint lămurită. În sfîrșit, știu !

MATEI : Ce știi ?

INA : ...E ceva în legătură cu Petrișor. Altceva nu poate fi... A făcut ceva ?... N-a făcut ce-ar fi trebuit să facă ?... Faptul precis n-am de unde să-l cunosc, dar sint sigură că plecarea ta e în legătură cu ea.

MATEI : Ce te face să crezi asta ?

INA : Multe. Și în primul rînd că, abia în-tors, vrei s-o vezi.

MATEI : E firesc. Am treabă cu ea. Ducem amîndoi grija aceluiași lucrări.

INA : ...Tată, așa întore noi : plecarea ta nu are nici o legătură cu Petrișor ?

MATEI : Mă supui la un adevărat interogatoriu.

INA : Am învățat de la tine. Tată dragă, n-ai de ce te feri de mine. Am înțeles tot ce trebuia. Nu mai am nimic împotriva lui Petrișor. Ți-o spun din tot sufletul. Crede-mă. Eu am trecut de partea ei.

MATEI : Ei, asta-i !

INA : Da, da... Am priceput că nu-i treaba mea. Chiar mă gîndesc să consimt...

MATEI : La ce ?

INA : Știi tu... În orice caz n-am să mă mai amestec... Am însă tot dreptul să știu unde ai fost, ce-i cu tine. Călătoria ta a fost cu totul neobișnuită.

MATEI : ...Ina, la început, drumul meu a avut un singur scop... Care mă privește numai pe mine...

INA : ...De ce nu vrei să-mi spui ?... Tată, țin seama ce-i în inima mea...

MATEI : ...Ina, am plecat să consult un doctor... Un medic mare, profesor universitar...

INA : Înceamnă că tu ești bolnav de-a binelea !

MATEI : Nu-i o boală propriu-zisă. Am greutăți cu vederea.

INA : Să nu fie în legătură cu traumatismul de acum cîțiva ani.

MATEI : Nu.

INA : Sint oculiști și aici în orașul nostru. De ce te-ai dus la un profesor ?

MATEI : E un om de care mă leagă multe. Am încredere în el.

INA : Și ce ți-a spus ?

MATEI : E ceva destul de obișnuit.

INA : Nu-mi ascunzi nimic ?

MATEI : Voi face un scurt tratament și se va rezolva. Chiar mîine mă reintorc la clinică.

INA : Foarte bine. Să scapi cît mai repede.

MATEI : Da, da, chiar mîine. Am plecat de la spital cu de la mine putere. Drept vorbind, am fugit. Trebuia să mă reintorc imediat acasă. Am luat primul tren... (Se aude soneria) : Îți povestesc cu toate. Am făcut o pozna de mai mare frumusețea... Du-te și deschide.

INA (îndreptîndu-se spre ieșire) : Imediat ! Imediat !... Ai fugit și de la spital. Mare poznaș mai ești.

PETRA (intrînd cu Ina) : Unde-ai dispărut ? Te căutam ca pe iarba de leac !

MATEI : Știu.

INA : I-am povestit ce tărăboi a fost cu scațiul verde.

PETRA : Ce scațiu ? ! De scațiu ne arde nouă ? ! Nu mai știm unde ne este capul.

MATEI : Îmi închipui. S-a oprit din nou caruselul cel mare.

INA : Cum ? ? !

PETRA : Ai și aflat ? Cine ți-a spus ?

MATEI : Nimeni ! O știu din capul meu. Eram sigur că așa se va întîmpla.

PETRA : Nu, nu, am ajuns să nu mai înțeleg nimic.

MATEI : Probabil că s-a oprit îndată după plecarea mea.

PETRA : A mers câteva zile. S-a oprit azi dimineață.

MATEI : Nu mă așteptam să meargă nici atât. Și ce-i cu planetara lui Neagu ? A făcut-o ?

PETRA : Mai bine n-o făcea.

MATEI : Bineînțeles, a rupt-o și pe a lui Neagu.

PETRA : De unde le știi toate ? Am terminat azi la amiază montarea planetarei făcută de Neagu. N-a mers nici o jumătate de oră.

MATEI : Neagu nu are nici o vină. Ruperea planetarei era inevitabilă.

INA : Grozav e tata !

PETRA : Neagu e ca nebun. S-a și apucat de alta.

MATEI : Și unde e acum ?

PETRA : La uzină. I-am trimis vorbă să vină imediat aici.

MATEI : De-ar apare mai repede. Să nu muncească din pomană.

PETRA : Vine, vine... Cum de-ai ghicit că s-a oprit caruselul ? M-ai dat gata.

INA (lui Petrișor) : Poate v-ar face bine o cafea.

PETRA : Chiar te rog, Ina... (lui Matei.) Cum, dragă, cum ?

MATEI : N-am ghicit, am dedus.

INA (dându-i Petrei o ceașcă de cafea și farfuria cu felia de tort) : Cafeaua...

PETRA : Mulțumesc, Ina, mulțumesc.

INA : Și o felie de tort.

PETRA : Extraordinar !

INA : E chiar rețeta dumneavoastră. Mi-a dat-o tovarășa Dinu...

PETRA : Lasă-mă cu tortul, taică-tău este extraordinar !

INA : Mie îmi spuneți ? !

PETRA : Nu mă mai fierbe, omule !

INA : Zău, tată. Mor și eu de curiozitate...

MATEI : S-a întâmplat să văd niște seringi care păreau absolut identice și totuși erau deosebite. Pistoanele se blocau. Am făcut o presupunere : s-ar fi putut să fie lucrate în unități de măsură diferite. M-am gândit imediat la carusel. Am alergat la uzina constructoare de mașini-unelte. Bănuiala a devenit certitudine. Caruselul nostru este construit în toli, iar noi făceam planetarele în milimetri. Diferență de una până la două sutimi de milimetru. Destul ca să ne dea cutia de viteză peste cap.

PETRA : Prea destul. E însă de neimaginat. documentația de la uzina constructoare era în milimetri.

MATEI : Așa este. Am verificat. Mi-a fost însă teamă că n-ai observat că documentațiile lor sînt în toli și nu în milimetri.

PETRA : Nu s-ar fi putut să nu observ.

MATEI : Desigur... Și totuși am tremurat la gîndul că eroarea îți aparține.

INA (cu o strîmbătură neobservată de cei doi) : A tremurat, ce să mai zic ? !

MATEI : O asemenea eroare n-ar fi putut fi trecută cu vederea. Aveam datoria să o semnaliez chiar eu... Nu mi-ar fi fost ușor.

PETBA : Da, da.

INA : Să știți că am înțeles și eu. Chiar și ceva din partea tehnică.

MATEI : Bine, Ina, bine... Cu timpul vei înțelege tot mai mult... (Petrei, cu ton explicativ.) Au cotat documentațiile întocmite pentru noi în milimetri în loc de toli. Se va vedea dacă e vorba de rutină sau de ceva mai grav. Vor stabili răspunderile la uzina lor.

PETRA : Dacă nu-ți trecea asta prin minte nu știi cum am fi scos-o la capăt.

MATEI : Am dibăcit-o printr-o simplă intuiție. Pînă la urmă i-ar fi dat de rost cineva de la uzina noastră.

PETRA : Dar cînd ?... Și sîntem la limita timpului... Ina, dă-mi voie să-l sărut... Ne-a scos din mare încurcătură.

INA : Ar merita, tovarășă Petrișor, dar e nehabbierit și înțeapă.

MATEI (trecîndu-și mîna peste față) : Intrădevăr.

INA : N-au mulți scatii ca tata.

MATEI : Ina, lua... (Lui Petrișor) Avem și noi partea noastră. N-am verificat toate amănuntele. Consecințele grave ale neglijării amănuntului. Știm, știm, dar uităm !

PETRA : Cine și-ar fi putut închipui ? !

MATEI : Să ne fie de învățătură. Văd că Neagu întîrzie... Nu-l mai așteptăm. Mergem la uzină.

INA : Tată, te rog rămîi acasă ! Ai făcut destul. Gîndește-te și la tine.

MATEI : Ina, de mîine va fi numai cum vrei tu. Acum trebuie să mă duc... (Petrei) Îi dăm bătaie pentru o planetară în toli. Va scoate caruselul tot timpul pierdut... La revedere Ina. Și nici o grijă. Toate se vor sfîrși cu bine. Trebuie să mă duc.

INA : La revedere, tată.

PETRA : Ina, îl țin eu pe meșter din scurt. Îți promit. La revedere. (Iese cu Matei.)

INA : La revedere... Să te văd Petrișor... Să te văd... Nimeni nu-l poate astîmpăra pe tata. Crezi c-ai pus mîna pe el și fișș... Îți fuge printre degete... Ba nu ! Caruselul e singurul pe care nu-l scapă... Numai caruselul... (Făcînd ordine prin încăpere)... De fapt, după mine, cred că la carusel ține cel mai mult... Frate-meu nu-i aici așa că nu-l mai pun la socoteală... Chiar nu mai știn... Eu, caruselul și Petrișor ?... Sau eu, Petrișor și caruselul ? (Sonerie insistentă)... E zurluiul de Neagu (Iese.)

LIA (întrînd cu Ina) : Domnișoară, eu trebuie să-l găsesc imediat pe tovarășul Matei.

INA : A plecat chiar acum la uzină.

LIA : Omul ăsta e apucat. Apucat de-a binelea.

INA (scandalizată) : Tata, apucat ? ! !

LIA : Nu știi ce-a făcut !! M-a prostiit ca pe-un copil, pe mine, soră cu experiență. A evadat ! Pur și simplu a evadat din spital !

INA : Tata, un evadat ? ? ! !

LIA : Cînd a aflat profesorul azi dimineată, era cit pe ce să dea foc spitalului. Nu mai spun la ce ferechezuială ne-a luat. Unul n-am scăpat. Asta nu s-a mai întimplat în clinica noastră. N-a putut profesorul, că venea chiar dumnealui să-l ridice. M-a trimis pe mine, cu mașina... O sută de kilometri pe oră... Eu zbor la uzină. Îl fac pachet pe tovarășul Matei. (Dă să plece).

INA : Pe tata ? ! Imposibil și inutil.

LIA : Dacă nu e om de înțeles, îl leg fedeleș și-l iau pe sus. Am venit anume cu un zdrăhon de șofer.

INA : Tata e hotărît să se întoarcă chiar miine pentru tratament. Vă garantez eu.

LIA : Uite cine garantează ? ! Cine și pentru cine ? Tatăl dumitale e sărit de-a binelea. Și la drept vorbind nici nu e de mirare.

INA (jignită) : Tovarășă ! ! ..

LIA : Asta-i, îmi pare rău, dar asta-i. E în pragul orbirii și fuge din spital în preajma operației.

INA (însălmîntîndu-se) : Cum ? Cum în pragul orbirii ? !

LIA : ...Nu chiar... Mă rog, dacă tot am spus-o... E chiar mai bine s-o afli și dumneata... E operație grea...

INA : Nu mi-a spus, nu mi-a spus. Nici de operație...

LIA : Trebuie încercat. Reușește cam totdeauna. Necazul cu tatăl dumitale este că a întîrziat peste măsură.

INA : Și nu mi-a spus nimic... Nimic, nimic.

LIA : Mi-am închipuit eu. De aceea m-am și hotărît să ți-o zic de-a dreptul. L-ai putea ajuta mult. Are nevoie bietul om (Pornește spre ieșire).

INA : O clipă, vă rog.

LIA : Mă grăbesc. Fără tovarășul Matei nici nu am ce căuta la clinică.

INA : O singură rugăminte : înainte de a pleca, treci cu tata pe aici. Poate mă ia și pe mine.

LIA : Loc în mașină este. Dar cum îl știu eu, n-o să îngăduie să mergi cu noi.

INA : De-ar primi să-l însoțesc. Cit aş vrea...

LIA : Eu oricum vin cu el pe aici. Măcar să vă luați rămas bun. Dar să nu mă ții mult.

INA : Nu, nu... Îți mulțumesc frumos.

LIA (auzindu-se soneria) : N-o fi el ?

INA : Nu. Abia a plecat și avea multe de făcut.

LIA : Gata. Rămîne cum ne-am înțeles. (Iese, condusă de Ina, care reîntră imediat cu Neagu.)

NEAGU (cu un buchet de trandafiri în mînă) : Cine e zăluda asta ? Parecă era sărită din praștie. Gata, gata să mă dea jos.

INA (abătută) : ...Îl căuta pe tata... Tata s-a și dus la uzină...

NEAGU : L-am scăpat. Alerg la el.

INA : Nu cred să-l mai găsești. Nu poate sta mult la uzină.

NEAGU : Îl prind eu... Avem buclucuri mari, Ina, foarte mari.

INA (tot mai tristă) : ...Foarte mari.

NEAGU : Sărim noi și peste hopul ăsta. Nu-i nici un bai de netrecut.

INA : Crezi ?

NEAGU : Sfînt ! (Întinzîndu-i buchetul) Îl adusesem meșterului... Așa, de bun sosit. Dă-i-l tu.

INA (luînd buchetul) : Mulțumesc, Neagule.

NEAGU : Ce e cu tine ?... Ai lacrimi în ochi.

INA : Nu. Ți se pare... Nu-i nimic.

NEAGU : ...Să știi că trandafirii i-am adus și pentru meșter și pentru tine. Sînt din grădina noastră... Sădiți cu minea mea... S-auzim de bine... (Iese.)

INA : Numai de bine... (Apropiînd buchetul de piept.) Trandafiri pentru tata... Ce va fi oare... Va fi bine !... Trandafiri pentru tata... Tata a dres atîtea și atîtea... Se va găsi un meșter să-l dreagă și pe el... Trandafiri pentru tata.

— CORTINA —

București

august 1971 — februarie 1972

